

Poštnina plačana v gotovini

# Bogoljub



Februar 1935

## VSEBINA:

Ob svitu večne luči. (2. Svečnica.) SS. — Članki: Evharistično križarstvo Pija X. — Naša svečnica. (Vital Vodusek.) — Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Bratje in sestre iz kongregacij — sestram na pomoč. (A. L.) — Pesmi: Svečnica. (Razkolnikov.) II. nagrobna za fante Mar. dr. — Izpodi večne luči: 2. Iz spoštovanja in ljubezni. (J. Langerholz.) — Evharistični kongres. — Povest: Jangec Ovsenik. (Ferd. Benz — J. Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, iz Marijinih družb. — Opazovanja. — Iz kraljestva svete ljubezni. — Pogled na misijonsko polje. — Odgovori. — Dobre knjige. — Leta Petrova, leta Kristusova. — Odpustki. — Slike v bakrotisku.

## Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

## Koledar Apostolstva molitve za februar 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:  
 Katoliška akcija (KA). | Baltiške in skandinavske države.

Mesečni zavetnik: Sv. Ciril Aleksandrijski, škof in cerkv. učenik (9.).

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Petek	Ignacij, škof muč. Svečnica	Evharistični kongres v Ljubljani Srce Jezusovo v družinah	Ljublj., spl. boln. " bog. sem.	Celje, šol. ses. Petrovče
2	Sobota				
3	Nedelja	4. po R. Blaž, škof Andrej Korsini, škof Agata, dev. muč.	Apostolstvo mož in fantov Naši škojfe in konkordat Ženini in neveste	Trboje Begunje pri C. Koroška Bela Sela pri Šumb.	Žalec Gotovlje Teharje
4	Poned.				
5	Torek	Doroteja, dev. muč. Romuald, opat	Verska vzgoja naše mladine Duhovniški naraščaj	Kočevska Reka Hotedršica	Ceriže
6	Šreda				
7	Četrtek	Janez od Mata, sp. Ciril Aleks., š. c. uč.	Širjenje dobrega tiska Uničenje komunizma	Mirna	"
8	Petek				
9	Sobota				
10	Nedelja	5. po R. Školastika Lurška M. B.	Naši ženski redovi Marijine družbe	Ljublj., Lichtent. Trstenik	Sv. Peter v S. d. Galicija
11	Poned.				
12	Torek	7 sv. ustanoviteljev Katarina Riči, dev.	Sv. oče in njegovi nameni Starši in vzgojitelji	Žabnica Holič	Polzela
13	Šreda				
14	Četrtek	Valentin, mučenec Favstin in tov., muč.	Bolniki in njih strežniki Katoliške organizacije	Rádovica Bela cerkev	Kozje
15	Petek				
16	Sobota	Julijana, dev. muč.	Pogostno sv. obhajilo	Zalilog	Sv. Peter p. Sv. g.
17	Nedelja	1. predp. Donat, m. Simeon, škof muč.	Ljudski misloni in duh. vaje Svetost duhovnikov	Sp. Šiška pri Lj. Lahovče	Sv. Peter p. Sv. g. Podsreda
18	Poned.				
19	Torek	Julijan, mučenec Eleuterij, šk. muč.	Spreobrnjenje grešnikov Lepo zakonsko življenje	Duplje Leše	Podčetrtek
20	Šreda				
21	Četrtek	Srečko, mučenec Petrov stol v Antij.	Čistost mladine Misijonarji in misij. poklici	Banjaloka Št. Vid pri Brdu	Sv. Vid na Plan.
22	Petek				
23	Sobota	Peter Dam. sp. c. uč.	Visokošolci in inteligenti	Kolovrat	"
24	Nedelja	2. predp. Matija, ap. Valburga, devica	Nedeljska sv. maša Rojaki v tujini	Vavta vas Novo m., ž. bol.	S. Marjeta na P. Olimlje
25	Poned.				
26	Torek	Aleksij, škof Gabriel Žal. M. B.	Državniki in voditelji Brezposelni in trpečji	Uršna sela Šmartno o. S., r.	Dobje Pilštanj
27	Šreda				
28	Četrtek	Roman, opat	Priporočene zadeve. Umrli	Preloka	"



**SANATORIUM  
EMONA**  
Ljubljana  
Komenskega ul. 4  
Zdravnik: Tel. 36-23  
ordinira od 11-1  
dr. Fr. Derganc, kirurg. šef-primarij v p.

**All je Vaša hiša že naročena**  
na edini  
slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“  
v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno  
na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal.

## Ob svitu večne luči

### 2. Svečnica.

*Mati so na pragu stali;  
svečo, zvito v droben svitek:  
— da ne vstane žal očitek —  
vsakemu so darovali.*

*»Prva sveča za očeta!  
Dvigne ura se viharna,  
naša polja bodo varna;  
čuvala jih luč bo sveta.*

*Druga sveča bo za sina!  
Kakor sveča bodi raven,  
moder, miren in postaven;  
v tebe upa vsa družina.*

*Tretjo svečo dajmo hčeri!  
Bodi bela in goreča,  
v svojih žrtvah luč molčeca;  
vse nemilo z milim meri!*

*Naši dekli tudi eno!  
Kakor plamen svetle luči  
čuvaj se in urno suči  
srp, motiko in vreteno!*

*Peta sveča za pastirja!  
Glej na meje in mejnike  
in ne pasi brez razlike,  
da mejaš se ne vznemirja!«*

*Zvon zapel je skozi selo.  
Praznik luči mimo plove  
čez domove, čez duhove,  
da je vedro vsako čelo.*

*Mašnik moli pred oltarjem;  
blagoslavlja in pozdravlja,  
na svetilnik luč postavlja  
délavcem in gospodarjem.*

*»Kdor Gospodov zvest je vernik,  
luč življenja naj postavi;  
kakor božji Mojster pravi:  
na svetilnik, ne pod mernik.*

*Če oko je tvoje zdravo,  
vse telo bo tvoje jasno;  
ko življenje mine časno  
Luč pokaže večno slavo.«*

*Sveča se pri sveči vzpenja:  
cerkev vsa en sam svetilnik!  
Svečenik je vzel kropilnik:  
roso pila vsa je srenja.*

*Pesem se je vlila s kora.  
»Mati Luci in Besede!  
Vodi pota svoje črede!  
K večni luči priti mora.«*

## Evharistično križarstvo Pija X.

V srednjem veku je bilo, ko so bili evropski narodi v svetem verskem navdušenju pripravljani za Kristusa izvršiti tudi velika dela. Nenadoma se je razširila vest, da so Turki osvojili Sv. deželo in oskrnili sv. kraje, posvečene po stopinjah Gospodovih. Tedaj so se dvignili evropski katoliški narodi, si pripeli križ in s klici »Bog to hoče« odhiteli, da zopet osvojijo Sv. deželo.

In danes? Danes pa moramo ne samo Palestino, marveč skoraj ves svet za Kristusa zopet pridobiti. Skrivnostne moči, iz pekla rojene, se bojujejo proti vsemu, kar je svetega, in hočejo odvzeti Kristusu njegovo kraljevsko oblast in čast. »Nočemo, da bi ta kraljeval nad nami!« — to je odmev teh očitnih in podtalnih sil.

Globoka verska zavest, življenje iz vere in po veri vsled splošnega duha ne vere vedno bolj gineva ne le pri posameznikih, marveč že v celih narodih. Celo med katoličani, v naši sredi jih je veliko, ki so katoličani le po imenu, ki pridejo v stik s cerkvijo le ob krstu, poroki in pogrebu. Kako majhno je število katoličanov, ki so vsi prežeti in prevzeti z duhom globoke, žive vere. Družinsko življenje je razrvano; da, celo dobre, krščanske družine mnogo trpijo v tem razdiralnem duhu časa. Resnično! Svet se stresa v temeljih. V javno življenje sili duh upornosti in nenravnosti. Duh malomarnosti in nevere izganja iz družabnega življenja poštenost, krščansko ljubezen in druge kreposti, vzbuja pa dvome o temeljnih verskih resnicah. Naravna sredstva in pripomočki ne morejo vsemu kaj. Svet se more rešiti, preroditi in zaživeti novo življenje edino le v Kristusu in po Kristusu. Kristus pa daje življenje v sv. Hostiji. Evharistični Kristus je Pot, Resnica in Življenje.

Evharistični Kristus kliče nas vse, ki smo pri sv. krstu postali otroci božji, pri sv. birmi pa vojščaki Kristusovi, pa smo mu ostali zvesti, da se zberemo v sveto evharistično križarsko vojno.

Evharistični Kristus mora kraljevati v vsem zasebnem in javnem življenju. Kraljeval pa bo povsod šele tedaj, ko zavlada v srcu vsakega posameznega, v srcih vseh ljudi. Zato je načelo evharističnih križarjev: S presv. Evharistijo posvetiti najprej samega sebe, potem pa goreče apostolsko delati za posvečenje drugih. Posvetitev

lastne duše in ponovna osvojitve sveta za Kristusa Kralja pa je odlično delo božje milosti. Milosti nam Bog deli zlasti pri sv. maši in sv. obhajilu kot iz zakladnice vseh milosti. Zato je presv. Evharistija, evharistična daritev in evharistična jed tudi sredstvo, s katerim naj se vpostavi v dušah kraljestvo Kristusa Kralja. Saj presv. Evharistija ni nič drugega, kakor pod vidnimi podobami skriti, živi, delujoči Kristus, ki je posvečevalec, moč, hrana in življenje naših duš.

Evharistični Kristus edini more posvetiti in ustvariti take duše, ki bodo potem razširjale evharistično kraljestvo. Zato hoče Evharistično križarstvo (EK) vzgojiti armado kristjanov, ki bodo živeli globoko evharistično življenje iz Kristusa in v Kristusu. EK hoče vzgojiti čete apostolov, ki bodo polni globoke žive vere in duha požrtvovalnosti. Naša vera pa bo živa šele tedaj, če ne bomo le verovali v evharistično skrivnost, ampak predvsem živeli iz nje. Odprimo torej tabernaklje, sprejmemo evharističnega Kralja v svoja srca, živimo ves dan iz njega in v njem, pa bo tudi Kristus živel v nas in v nas deloval. Potem bodo vsa naša dela pričala, da nosimo Kristusa v svojem srcu. Ponesimo Kristusa v življenje, v naše domove, v naše družine, v šole, v urade, v zbornice, v vso javnost!

Da bi se vsi prepojili z evharističnim duhom, snuje EK jedro iz otrok, dečkov in deklic, mladeničev in mož, ženâ in deklet, ki so vsak dan, če le mogoče, gotovo pa vsak teden pri sv. maši in sv. obhajilu. Sv. maša in sv. obhajilo je središče njihovega življenja in vir nadnaravnega življenja. Vsako jutro darujejo vsa svoja dnevna opravila, vse veselje, delo in trpljenje presv. Srcu evharističnega Kralja, po rokah Marije, Srednice vseh milosti.

Tisti pa, ki ne morejo na zunaj apostolsko delovati, lahko vršijo še odličnejši križarski apostolat. Kot duše - žrtve naj se posvetijo Bogu, da bodo postali popolne žrtve-hostije s sv. hostijo. V duhu spokornosti in zadoščevanja sprejmejo nase vse težave, da zadoščajo s tem za nečast, ki jo sami in drugi delajo Bogu. Po rokah Marijinih naj se darujejo Bogu in naj ponavljajo z Marijo njen »Zgodi se«, da se po njih izvrši povsem sveta božja volja. K temu apostolatu duš-žrtev so poklicani zlasti zaprti samostani in bolniki.

Apostolat bolnikov, apostolat molitve in zadoščevanja bo priklical poseben bla-



goslov božji na vse evharistično križarsko gibanje, da bo v vsem življenju zmagal evharistični Kristus Kralj.

Trojni duh prežarja vse življenje in delovanje evharističnih križarjev: 1. Evharistični duh. Ta pomaga, da živimo z Jezusom; daje nam njegove misli, njegove nazore, njegove čednosti. Z njim, po njem in v njem živimo, delamo in trpimo, da lahko govorimo z apostolom svetim Pavlom: Kristus je moje življenje. 2. Marijanski duh. Marija je kot božja Mati, Soodrešiteljica in Srednica vseh milosti, neločljivo združena z Jezusom. Brez Marije ne bi imeli sv. Evharistije. Po Ma-

riji se je nam Jezus dal, po Mariji se dajamo tudi mi Jezusu. Čim bolj smo Marijini, tem bolj smo tudi Jezusovi. 3. Duh vdane pokorščine do cerkvenih predstojnikov, ki jim je Jezus izročil učeniško, duhovniško in vodstveno oblast.

Da pa bomo vsi prevzeti s tem trojnim duhom, moramo iskati tega duha pri evharističnem Jezusu. Samo on nam ga more dati. Globoko evharistično življenje, evharistični duh, dobro pripravljeno, pogostno, vsakdanje sv. obhajilo bo najboljša priprava na evharistični kongres in naj ostane tudi njegov trajni sad.

## Naša svečnica

Nekateri mislijo, da je bila Cerkev s svojimi praznovanji potrebna in prijetna pač v srednjem veku, danes pa da je čisto odveč. Ko je vedno več bede in revščine, ko je ves svet tako neurejen in nemiren, ko je že toliko domov obubožanih, zapuščenih in osamelih — ali ni cerkveno praznovanje neprimerno in neresnično pravljičica, ki nas samo vara v trdem, resnem vsakdanjem življenju, ne da bi nam pomagala reševati najtežja vprašanja? Pa je prav nasprotno. Bolj ko je svet razrvan in razdivjan, bolj potrebujemo tihega kotička, v katerem se umirimo in okrepimo, da vztrajamo kljub vsem bojem in težavam. Več ko je bede in revščine, bolj moramo prositi in moliti, dokler ne izmolimo in ne izprosimo zemlji pravičnosti in prave ljubezni. Manj ko je domov in družinskega življenja, več domačnosti in družinske toplote morajo razodevati in prinašati naša cerkvena praznovanja, da bi že vendar kmalu ozdravili naše žalostne razmere.

Tako mislimo tudi pri nas. V naši rudarski dolini je sicer žalostno. Prav zadnje leto je bilo polno groze in težkih preizkušenj. Beda, pomanjkanje, strah pred bodočnostjo — to so naši vsakdanji gostje. Tem teže to čutimo, ko je bila naša dolina včasih toliko bogatejša. A veseli lahko trdimo eno: cerkev se ni izpraznila, marveč vedno bolj se polni. Trdo preizkušani ljudje niso zavrgli toplega cerkvenega praznovanja, marveč mnogo bolj so zahrepeneli za njim. Z vso iskrenostjo in prisrčnostjo praznujemo in hočemo praznovati cerkveno leto.

Prej nekaj let pri nas niso toliko hodili k zornicam z bakljami in svečami v zimskem mrazu in snegu. Zadnja leta pa

prav posebno skušamo obnoviti in ohraniti to navado. Od vseh strani prihajajo verniki proti cerkvi: v temi se lučke vedno bolj zbližujejo, dokler se ne strnejo vse okrog cerkve. Pred cerkvijo — ob svitu bakelj — še zapojemo adventno pesem, potem pa je cerkev polna adventne ubranosti. In še marsikaj. Jaselc nekaj let v rudarskih domovih nisi mnogo našel. Zdaj boš težko našel rudarski dom brez jaselc.

Tako skušamo obnoviti vse tisto, kar nam ogreva domove in družinsko življenje, ki ga nešteto drugih vplivov razkrajaja. Prav posebno lepo pa ob sklepu božične dobe praznujemo tudi svečnico.

Vemo, kaj pomeni luč: Jezusa. Otrok, ki še komaj sam pride v cerkev, že ve: večna lučka gori, Jezus je v tabernaklju. Pa ne samo večna lučka, vsaka luč, tudi sveča, pomeni Jezusa. Ker imajo sveče tako lep pomen, jih Cerkev posebej blagoslovlja in sicer prav na svečnico, na Marijin in Jezusov praznik, ki ima odtod svoje ime. A ne blagoslovlja jih samo za cerkev, marveč za vse ljudi. Zato nam jih daje v roke; da bi nas Jezus s svojo milostjo in svojo močjo spremljal in varoval v vsem življenju. Ko doma opravljamo kako posebno pobožnost, je treba, da gori blagoslovljena sveča. Jezus je sredi med nami, tega se moramo spominjati. Če grozi nevihta: svečo prižgemo; Jezus nas varuje. Če nam preti posebna nesreča: sveča gori; Jezus nam bo pomagal. Če se kdo bori s smrtjo in pride zadnjikrat Jezus k njemu za sveto popotnico: blagoslovljena sveča mora goreti. In še pri pogrebu in na grobu mora ta sveča pričati, da je v srcu rajnega plamtela iskrena ljubezen do Jezusa, da ga je v življenju živa vera družila

z množico vernikov. In še na večer Vernih duš prižgemo to svečo na grobu naših ljubitih v spomin: v Jezusu počivajo.

In sveča, ki toliko pomeni v našem življenju, mora biti vendar posebej blagoslovljena. Še lepše: Cerkev sama nam jo mora izročiti, duhovnik sam — tako kakor nam duhovnik prinaša Jezusa.

Kdor le more, pride pri nas k temu blagoslovu. Odrasli in otroci. Zgodaj zjutraj, da plameni sveč tem lepše svetijo. Pred blagoslovom se še enkrat pomenimo o tem, kaj pomeni sveča v našem življenju in kakšne so vse molitve pri blagoslovljanju. Potem pa duhovnik blagoslovi pripravljene sveče: velike za oltar in majhne za vsakega vernika. Ko jih poškropi še z blagoslovljeno vodo in pokadi, se prične razdeljevanje. Vsi pridejo k oltarju in vsak prejme blagoslovljeno svečko iz duhovnikovih rok. Najmlajši otrok, najbolj sključen starček, pobožno dekle in mož-rudar. Kdor prejme svečo, se uvrsti v procesijo. In vsak si jo prižge, kakor da bi mislil na one besede, ki mu jih je položil na srce duhovnik pri svetem krstu (ko je boter mesto nas sprejel gorečo svečo: »Prejmi gorečo luč in neomadeževan varuj svoj krst; spolnjaj božje zapovedi, da boš, ko

pride Gospod na svatbo, mogel skupaj z vsemi svetniki na nebeškem dvoru iti njemu naproti in boš živel na vekov veke.«

Pred cerkvijo naenkrat vse zablesti, plamen ob plamenu. Vsi čutijo: Jezus je pri nas, pri Jezusu moramo ostati. In v vseh srcih zaplamtí tudi ljubezen do Jezusa in Marije, ki nam ga je dala. Zato tako iskreno zazveni ona stara, domača pesem: Marija, Mati ljubljena! Ko izzveni zadnja obljuba zvestobe in ljubezni, se vsa množica vrne v razsvetljeno cerkev, in spet nehote privre vsem iz srca prelepa Vstopna pesem: »Prejeli smo, o Bog, tvoje usmiljenje sredi tvojega templja; kakor tvoje ime, o Bog, tako sega tudi tvoja hvala do kraja zemlje: pravice je polna tvoja desnica...«

Tako nikdar ne pozabimo našega zadnjega božičnega praznovanja. Majhna stvar, majhen obred, majhen dar, a vendar nam veliko, veliko pomeni. Cerkev nam daje Jezusa. Da bi večna lučka ne plamtela samo v mračni cerkvici, marveč da bi luč, ki Jezusa pomeni in na Jezusa spominja in na njegove čudovite milosti, zasijala v vsakem domu, v vsaki duši — in bi nas vse varovala hudega na duši in na telesu.

Vital Vodušek.

## Luč jim je v temo zasvetila

**P**rostran egipčanski tempelj. Pred njim dolga vrsta stebrišč in kipov narodnih božanstev. Od marmorja in zlata se odbija žarko južno solnce. Na notranjem dvoru čakata zbora svečenikov in svečenic. Na marmornati klopi leži zvezana žival. Višji duhovnik ji med verskim spevom prereže vrat, črna kri bruhne v veliko skodelo. Daritev k božanstvu se je izvršila.

Na skalnati vzpetosti stoji ponosen grški tempelj, njegov beli marmor je živo pobarvan. Pod njim poje morje svoje šumeče pozdrave. Proti svetišču stopa zbor svečenikov, za njimi ženo tropo drobnice, da jih bodo zaklali v daritev božanstvu. Daritev jim je najvišje bogočastno dejanje.

Svetišče srednjeameriških Indijancev. Izbran kamen je okrašen s čudnimi kipi in liki. Sredi stavb, na notranjem dvorišču, se bo zopet izvršila daritev solnčnemu božanstvu. Na žrtveniški mizi leži zvezan mladenič, krepak in stasit; žreb ga je odbral, da bo žrtvovan božju-solncu. Svečnik mu zasadi nož v prsi in mu izreže trepetajoče srce, potem pa to kadeče se srce dvigne v roki proti solncu.

Daritev. V vseh časih in na vseh krajih jo je človeštvo opravljalo božanstvu, tudi če si ga je zmotno mislilo v množstvu. Ponekod je daritev bila prav preprosta. Človek, ki je šel za sadeži, je prvi sad, ki ga je našel, položil na skalo, božanstvu na čast, ki ga prehranja. Ribič je vrgel trnek v reko; prvo ribo, ki je prijala, je vrgel nazaj v vodo, na čast vodnemu božanstvu, katero ga živi.

Poleg molitve je daritev najvišje dejanje bogočastja. Kakor smemo moliti le Boga, tako smemo darovati le Božju. Bog si je pridržal molitev in daritev.

Človek se je od vselej zavedal, da je on sam in ves svet od Boga, torej popolnoma božja last. Zavedal se je svoje grešnosti in z njo dolžnosti, da poravná žalitev, storjeno Božju. Kako naj Boga počasti, kako se z njim izmiri? S tem, da samega sebe uniči Božju v čast. Pa tega ne sme; Bog si je pridržal oblast nad človeškim življenjem. Zato je človek jemal živali, vino, olje, kruh, žitno zrnje, moko, sadeže in drugo hranivo, ter to uničeval na-

mesto sebe. To hranivo, ki vzdržuje človeško življenje, je prav zato lep predstavnik človeškega življenja; življenje vzdržuje, zato ga tudi pomeni. Pomeni nam s a m e.

Namesto sebe torej človek uniči žival ali kako drugo hranivo, ki pomeni naše življenje, ter s tem prizna Boga za svojega najvišjega gospoda in zapovedovalca. To je daritev.

Bog jo hoče imeti. Izraelcem je podrobno predpisal daritve. Na griču Mórijji je ukazal postaviti veličasten tempelj, kjer bodo Izraelci darovali krvave in nekrvave žrtve. Ko so zgradbo posvetili Bogu, je opravil kralj Salomon uvodno daritev: svečeniki so zaklali 22.000 goved in 120.000 drobnice, reka krvi je tekla v Cedronsko dolino. Zjutraj in zvečer so se skozi tisočletje opravljale krvave in nekrvave daritve; noben Izraelec ni bil tako ubog, da bi vsaj kdaj na leto ne bil prinesel žrtve Gospodu, četudi morda samo dva golobčka ali dve grlici.

Daritve stare zaveze so pa bile samo medla predpodoba veličastne daritve nove zaveze, katero je med zatemnjenjem solnca in tresenjem zemlje na Kalvariji opravil včlovečeni božji Sin. Bogu je bila vrnjena čast, človeštvu je bil odpuščен dolg in naklonjena milost.

Krvavo daritev je pa Jezus le enkrat opravil. A človek bi rad imel tudi svojo daritev, da jo po svoji želji in volji ponavlja. Jezus mu je tudi tako daritev dal, po zadnji večerji jo je postavil in dostavil: »To delajte v moj spomin!«

Sv. maša, nekrvava daritev nove zaveze. Ni samo spomin na Jezusovo krvavo daritev, ampak njeno ponovljenje. Vsaka sv. maša je nova, prava daritev. V njej se daje Bogu najvišja čast, nam pa naklanjajo sadovi Jezusovega odrešilnega dela.

Čudovito preprosto je glavno dejanje sv. maše: kruh se po mašnikovih besedah spremeni v Jezusovo Telo, vino v Jezusovo Kri. Posebej se spremeni kruh v Jezusovo Telo, posebej vino v Jezusovo Kri; ločeni podobi kruha in vina predstavljata Jezusovo smrt na križu, kjer se je kri ločila od telesa. Zato imenujejo nekateri pisatelji sv. mašo »skrivnostno zaklanje Kristusovo«.

Vsi verniki, ki so pri maši navzoči, pa tudi vsi ostali verniki vsega sveta, tudi verne duše v vicah, tudi zveličani v nebesih; vsi smo pri sv. maši ena družina, ki po mašniku daruje. Kruh in vino prinašamo Bogu, s kruhom in vinom svojo

življenje, samega sebe. Potem pa pride Jezus Kristus in sprejme ta naš dar; spremeni ga vase in se da Očetu v daritev. Najdražje, kar imamo, Jezusa samega, darujemo Bogu. Pri spremenjenju se izvrši to daritveno dejanje. Potem se pa nebeški Oče dobrotno skloni k nam ter nam pri sv. obhajilu tudi da najdražje, kar ima: isteга svojega Sina, da nam ohranja in krepi nadnaravno življenje božjih otrok.

Kako ubožna bi bila naša vera, če bi ne imela daritve sv. maše! Zato verniki radi zanjo vse žrtvujejo in se ne plašijo ne daljave ne slabega vremena, da se je udeleže, tudi ob delavnikih. Ena sama sv. maša je predragocen dogodek v našem življenju.

Radi pohitimo k njej!

Skušajmo z dobrim molitvenikom v roki, kar najbolj spremljati mašnikove molitve in obrede! Častimo v sv. maši Boga, zahvaljujmo se mu in mu zadostujmo! Denimo ob stran svoje malenkostne zadeve in zadevice ter mislimo le na Boga in na vesoljno Cerkev, na božjo družino! Potem bo že Bog sam uredil naše zadeve, saj ve, česa nam je treba!

★

Med onimi, ki so v 15. in 16. stoletju skušali odpraviti daritev sv. maše, je bil tudi krivoverec Zwingli (Cvingli). Nastopil je v Zürichu (Círihu) v Švici. Še sedaj ima mnogo pristašev.

V istem Zürichu je pa leta 1839 Emila Usteri vprav glad po sv. daritvi in po sv. obhajilu iz njegovega krivoverstva pripeljal v Očetovo hišo. Ves srečen je potem živel in delal za katolištvo, ker je v njem našel daritev in božji Kruh.

Iz ugledne meščanske družine je bil. Oče mu je bil protestantski pridigar. Rad je proučeval starokrščansko življenje in spise cerkvenih očetov, zato je bil katoličanom bolj naklonjen kot njegovi stanovski tovariši. Sina Emila je skrbno in pobožno vzgajal; pri tem ga je njegova žena družno podpirala.

Pa sadovi te vzgoje niso dolgo trajali. Emil Usteri je z 12. letom vstopil v srednjo šolo in dobil za profesorja verouka krivoverskega moža, ki je proglašal knjige nove zaveze za pravljice, Jezusove čudeže za prevare, Jezusovo božanstvo za bajko; niti neumrljivosti duše ni trdno priznaval. V take roke je torej prišel mladi dijak. Krščanstvo je začel prezirati, katolištvo pa naravnost sovražiti. Oholo je govoril:



»Kako more pameten človek še po katoliško misliti in živeti!« Popoln brezverec je postal.

Po končani srednji šoli je pa na očetovo željo vendarle šel za eno leto študirat bogoslovje v Halle. Polagoma je spoznal, kako neznanstveno je učil njegov protestantski veroučitelj. Spoznal je zgodovinsko zanesljivost evangelijev, resničnost Jezusovih čudežev in istinitost Jezusovega božjega poslanstva in božanstva.

Milost je trkala, odzval se ji je. Ostal je še dalje na vseučilišču.

Proučevanje zgodovine ga je opozorilo, da je bila doba reformacije nesreča za Švico. Eden od njegovih profesorjev je bil katoličanstvu zelo naklonjen; polagoma mu je izpodbijal predsodke zoper katoličane. Nekoč je bral življenjsko izpoved spreobrnjenca. S solzami v očeh je prosil Boga, naj ga še naprej razsvetljuje in vodi do resnice.

Iz sv. pisma je vedel, da je Jezusova Cerkev le ena in da mora biti edina v naukah. Zato mu je needinost in zmeda v verskih vprašanih, kot jo je srečaval pri protestantskih skupinah svoje domovine, dala vedno več misliti. Katera Cerkev je edino prava? Le ena more to biti.

Bolestno ga je spreletavalo ob misli: Zakramentov mi profestatntje nimamo.

Daritve nimamo.

Stara zaveza je imela daritev; ali je res mogoče, da je nova zaveza nima, da je torej na slabšem, kot je bila stara zaveza?

Katoliško bogoslužje z zakramenti in s sv. mašo ga je vabilo k sebi. V Hallu je bila majhna, borna katoliška cerkva; njeni verniki so bili večinoma ubožni; občudoval je pa njih pobožnost. Katoliški duhovnik se mu je zdel zelo delaven in vnet. Pri bogoslužju je ljudstvo z njim sodelovalo, v cerkvi so vsi bili ena družina.

Leta 1860 je šel v Berlin študirat modroslovje. Redno je zahajal h katoliški maši v cerkev sv. Jadvice. Začel je delati križ in moliti očenaš in zdramamarijo. Ko je po enem letu šel domov v Zürich, mu je venomer vstajalo domotožje po berlinski Jadvigini cerkvi in njeni notranji pobožnosti. Na prestop pa ni mislil.

Oče mu je zbolel, zato je Emil postal njegov kaplan, po očetovi smrti pa upravitelj tiste protestantske župnije. Zunanje življenje mu je zelo ugodno potekalo. Imel je lepo hišo z velikim posestvom; bil je priljubljen, nihče ga ni nadziral, da je lahko pridigal v katoliškem smislu. Mnogo je storil za uboge. — No-

tranje pa ni bil srečen. Morila ga je zvest: saj nisi član Kristusove Cerkve; saj se ne trudiš za pravo stvar. Brez zakramentov, zlasti brez sv. Evharistije in brez sv. daritve je krščanstvo prazno. Kje naj v takem krščanstvu mladina najde oporo?

V tem dušnem nemiru je večkrat naprosil duhovskega tovariša, da je prišel pridigat namesto njega, sam se je pa vozil v Luzern k sv. maši.

Obrnil se je do prijatelja svojega pokojnega očeta, na viteza Rechberga v Monakovem. Ta se je bil spreobrnil h katolištvu; naj mu torej da trdnih smernic. Res je pri njem dobil dragocenih navodil.

Nato se je odpovedal svoji protestantski pridigarski službi. O binkoštih l. 1864 je imel zadnjo pridigo, potem se je odpeljal z vlakom proti Monakovemu. »Še nikoli nisem šel s toliko radostjo na kakšno pot,« je pisal znancu.

V Monakovem je stopil najprej v katoliško svetišče, zahvalit se Boгу za dosedanjo luč. Prav takrat je bila tam pridiga o sv. Rešnjem Telesu. Pozorno jo je poslušal.

Očetov prijatelj Rechberg ga je peljal k nekaterim duhovnikom, kjer je dopolnjeval verski pouk. Za vsako novo lučko pravega spoznanja je bil Boгу hvaležen.

Naposled se mu je izpolnila vroča želja: na dan sv. Alojzija, dne 21. junija l. 1864, je odmolil v stranski kapeli monakovske cerkve sv. Mihaela katoliško veroizpoved. Njegov vodnik Rechberg je stal zraven. Emil Usteri je torej postal član svete, katoliške in apostolske Cerkve. Ves blažen je bil.

Nato je opravil duhovne vaje, potem pa se odpeljal na Tirolsko v Innsbruck, da se pripravi za katoliškega duhovnika. Pa že leto nato je zaprosil za sprejem v jezuitski red.

Po noviciatu je študiral modroslovje in bogoslovje ter bil posvečen v mašnika.

Za Kristusa, za katoliško Cerkev in za duše je hotel kar največ storiti, zato je prosil svoje predstojnike, naj ga pošljejo v poganke misijone. L. 1872 se mu je tudi ta želja uresničila: odpeljal se je v Prednjo Indijo.

Polnih 42 let je v Indiji z izrednim blagoslovom deloval v Bombayju kot profesor na misijonskem zavodu. Zraven je mnogo pomagal v dušnem pastirstvu, zlasti v spovednici. Zaradi svojega prсто-dušnega, odkritega in vedrega značaja je bil splošno priljubljen.



Prvo leto vojske, dne 17. decembra 1914, je zatisnil svoje utrujene oči. Sveta daritev ga je priklicala v katoliško vero, neprestana daritev je potem bilo njegovo življenje.

Več ko štiri desetletja je vsako jutro pobožno in ljubeče dvigal v deželi nevernikov sv. hostijo. Naj tudi nam izprosi veliko ljubezen in pobožnost do nje!

Dr. Fr. Jaklič.

## Praznik luči

*Smo li zanetili v srcih plamene,  
ali ugašajo že,  
ali nikoli jih nismo prižgali,  
ali je mrtvo naše srce?*

*Sijejo svečke v cerkvah temačnih,  
vsak je božji hram razsvetljen;  
ali smo mi skupni ogenj prižgali,  
svojemu Bogu posvečen?*

*Plaho grešnik v cerkvico vstopim,  
povsod lučke sijejo vame;  
jaz pa nosim mrak v svoji duši,  
ali ni tudi lučke še za me?*

*Na oltarju monštranca seva,  
lije bleščavo na vse strani;  
množica pobožno prepeva,  
svojega Boga časti.*

*In z oltarja milost lije  
v grešne duše, da se spokore;  
tudi v mene žarek sije,  
tiha spokojnost se vrača v srce.*

Razkolnikov.

## Bratje in sestre iz kongregacij... sestram na pomoč

Gotovo ste že slišali, da je v Ljubljani »Društvo za varstvo deklet«, ki vzdržuje Kolodvorski misijon, t. j. po svoji zastopnici sprejema na kolodvoru dekleta in žene, ki prihajajo v Ljubljano, pa niso navajene mesta ter jim zato pomočnica na kolodvoru pomaga. Za vse tiste, ki pridejo v Ljubljano, pa nimajo prenočišča, jim oskrbi prenočišče deloma v svojem zavetišču, deloma pa pri dobrih ljudeh, kjer so na varnem. V bližini kolodvora, v palači Vzajemne zavarovalnice ima svojo pisarno, kjer svetuje dekletom in ženam, ki pridejo po opravkih v Ljubljano, ali potujejo v druga mesta, in jim daje točna in natančna navodila. Za brezposelna dekleta, ki iščejo službe, ima tudi posredovalnico, kjer preskrbuje službe in delo. Tako je od začetka — 1. aprila 1932 — pa do danes dobilo pri kolodvorski pomočnici ali v pisarni Kolodvorskega misijona 8418 ljudi nasvetov in navodil, 1397 dejanske pomoči, 596 krat pa spremstvo v mesto in na razne urade. V zavetišču je do sedaj prenočevalo 1271 žena in deklet 1767 krat. Vse to pa je le zunanja pomoč. Koliko pa je bilo pri tem in zraven tega tudi še tihih in dobrohotnih nasvetov od srca do srca, od duše do duše zlasti tedaj, ko so se obračala na društvo po pomoč dekleta, ki nimajo nič svojih ali pa so v tujini izgubila vse stike z domom, izgubila pa tudi marsikaj tistega lepega in pristnega deklitva, ki je vsakemu de-

kletu najlepši okras. Koliko tihih in prikritih solzâ je društvo obrisalo onim sirotam, ki so na potu za srečo in uživanjem izgubile svoje najsvetejše! Cela vrsta je bila deklet, ki jih je društvo obvarovalo slabih potov. Kolikokrat je društvo nastopilo proti tihim zvodnikom in zvodnicam, ki preže na nevedna dekleta in jih skušajo spraviti v svoje mreže, odkoder ni več povratka. Lepo število je tudi onih deklet, ki so se za svoje prestopke pokorila po par let in jim je društvo skušalo najti prehod nazaj v življenje, da bi zopet postala koristni člani človeške družbe. Za duše gre, ki jih je treba rešiti!

To »Društvo za varstvo deklet«, ki so njega odbornice vse v Mar. kongregaciji, se obrača danes na veliko in mogočno armado kongreganistov in kongreganistinj z iskreno prošnjo, naj mu pri tem delu pomagajo. Dvojno bi bilo to delo, ki bi ga vršili, morali vršiti in ga bodo — tako upamo — vršili.

Vsaka Marijina družba, kjerkoli je, naj se zanima za ona dekleta, ki nameravajo oditi iz domačega kraja na tuje v službo. A ne samo za članice kongreganistinj, ampak za dekleta cele župnije! Vsem tem, ki žele na tuje, naj obrazloži, kako težavno je v tujem kraju dobiti službo brez dobrih znancev. Ti dobri znanci pa so odbornice v »Društvu za varstvo deklet«. Tu sem naj vsaka kongregacija prijavi ona dekleta, ki hočejo z doma za kruhom. To

pa le tedaj, ako je že poskusila vse mogoče; da bi jim našla zaposlitev v domačem kraju. Nobenega dekleta naj nobena kongregacija ne pusti po svetu drugače, kakor da je prej obvestila »Društvo za varstvo deklet« v Ljubljani, Masarykova c. 12.

Poleg tega dela pa prosi »Društvo za varstvo deklet« vsakega kongreganista in kongreganistinja za majhno, res prav majhno žrtev. Vsak in vsaka naj v teku enega leta prispeva za vzdrževanje »Društva za varstvo deklet« v Ljubljani po 1 Din. — Ti dinarji se lahko zbirajo tudi po 25 par v nabiralnik in se, ko je število dopolnjeno, pošljejo Škofijskemu vodstvu Marijinih družb v Ljubljani. Četudi odbornice društva delajo vse brezplačno in tudi nobeni varovanki ni treba plačevati tega, kar ji društvo nudi, vendar je vsakdanjih stroškov in izdatkov toliko, da društvo s samo članarino ne more več shajati. Vzdrževanje brezposelnih, ki jim je treba hrane in prenočišča, pranje posteljnega perila, vzdrževanje pisarne, luč, kurjava, drobni izdatki varovankam, katerim zmanjka za vlak, za kolek, za dvig košare iz kolodvorske garderobe, za re-

šitev zastavljenega plašča itd., kar se vse primeri, pomeni že celo premoženje.

Do sedaj so društvu gmotno pomagali po večini le meščani iz resničnega usmiljenja do ubogih deklet. Zdaj pa društvo prosi, naj bi mu prav Marijine družbe priskočile na pomoč z žrtvico, ki jo bo vsakdo lahko doprinesel. Vse nas mora družiti tista velika in vsesplošna ljubezen bratske in sestrskes pomoči, katere se moramo naučiti prav sedaj, ko gre za to, da se žrtvujemo za duše. Za duše naših sester gre!

A. L.



*Škofijsko vodstvo Marijinih družb toplo priporoča, da bi vsi člani in članice privzeli med svoje apostolsko delo tudi podporo »Društvu za varstvo deklet«, ki vzdržuje Kolodvorski misijon v Ljubljani. Svetujemo pa, naj bi v slučaju, da bi kdo sam res ne zmožel tega prispevka, potrkal na dobro srce izven vrst Marijine družbe, ker se moramo vsi zanimati za to važno dušnopastirsko skupno zadevo. Gg. voditelji Vam bodo šli gotovo pri tem apostolskem delu na roko.*

## Nagrobnice za lante Marijine kongregacije

### II.

*Zapustil solzno si dolino,  
prijatelj, ljubljeni naš brat,  
odšel v nebeško domovino  
ljubezni in miru iskat.  
Na zemlji si Marijo ljubil,  
za svojo Mater jo izbral,  
da mladih let bi ne izgubil,  
Brezmadežni si v dar jih dal.*

*Za zmago si Marijo prosil,  
zato si srčno se boril,  
njen znak na svojih prsih nosil,  
do groba zvest si sin ji bil.  
Gospod te je povabil k sebi,  
plačilo večno ti je dal,  
ljubezni cvetja trosi tebi,  
ker srčno si se bojeval.*

*Z Marijo v rajski domovini  
Gospoda prosi milosti  
za vse, ki v solzni smo dolini,  
da bomo za teboj prišli.  
Gospod naj da ti pokoj večni,  
nebeška luč naj sije ti!  
V slovo ti kličemo nesrečni:  
Na svidenje pri Materi!*

Mali Gr.

## Izpred večne luči

### 2. Iz spoštovanja, iz ljubezni

Več vem jaz o polnoči kakor naš kaplan opoldne,« se je priverjala Šimenčkova tiste dni. »Učen je že, učen, tega ne tajim, saj je dosti dolgo hodil v šole; toda izkušnja je pa več ko vsa učenost.«

»Pa se enkrat poskusita, kdo več ve, ti ali naš gospod,« jo je priščipnil Jamnik.

»Rad bi te slišal, kako bo takrat s tvojo izkušnostjo.«

»O, ti dedec ti grdi, poslušal me je!« je zavreščala ženska.

»Nič dedec in nič grd. Za svojo ženo sem dober, zate se pa ne brigam. Če ti ni prav, pa lahko greš.«

»Grob si, Jamnik, veš, grob kakor vsi možaki. Uboga tvoja žena, ki te mora —«

Jamnik jo je pogledal, kakor bi se bilo pobliskalo. Še je mislil pripomniti: »Doslej se ni še nikoli pokesala, da sem ravno jaz njen mož,« a Šimenčkove že nikjer več bilo ni.

Gospod kaplan je šel ravno iz šole. Šimenčkova se ga je previdno ognila. Ni ji bilo prav, če bi se njena izkušnost in gospodova učenost srečali sredi vasi. Preveč bi bilo prič, preveč govorjenja in oponašanja. Rajši na tihem in skrivnem, tako bolj po svetopisemsko, med štirimi očmi. K njemu na stanovanje pa tudi ni hotela iti. Bodo jo imeli ljudje na sumu, da čenče po fari pobira in jih gospodu nosi, kajpada! Bo že prišla prilika. Takrat pa ...

In prišla je. Tam za Boštatomim travnikom sta se srečala.

»Kam pa mati, kam?, pa tako hitro!« jo je z besedo prehitel duhovni gospod.

»Po opravkih, saj veste, gospod, po opravkih. Ker ste tako prijazni, gospod, bi vas prav rada nekaj povprašala. Ali smem? Če vam ne bo preveč poslušati?«

»Kar začnite, mati, kar začnite.«

»Ali res smem?«

»Menda vendar. Saj beseda ni konj.«

»Veste, tako nerodno mi je. Če bi pa le kdo slišal. In če bi le napol razumel, saj veste, kakšni so ljudje, pa bi potem okrog raznašal, veste, da bi ne bilo prav. Lagati je greh, obrekovati je greh.«

»Le kar začnite. Ves svet naju sme slišati.«

»Slišati že, nič ne rečem. Pa bi mi bilo vendar hudo, če bi naju napačno raznesli. Saj veste; svet je hudoben. Kar bo jim se.«

»No, pa drugič, če danes ne gre.«

»O bo šlo, bo šlo — pa je plaho pogledala okrog sebe — veste tele obhajilarice mi kar ne gredo iz glave, tista Drob-njačeva, pa Matijčkova, pa Removčeva, pa Kosmuljeva. To ne gre, to ne gre ...«

»Kaj pa jim hočete?«

»Nič. Poštena dekleta so, vse časti vredna; Bog daj kaj takih! Samo vedno k sv. obhajilu ... Nak, to pa ni, to pa ni.«

»Zakaj bi ne bilo? Kristus želi, sveta Cerkev priganja, sv. Oče priporoča ... Kristusova želja nam mora biti ukaz.«

»Sv. Oče želi. To sem že večkrat slišala. Ampak Kristus? Ne tega pa ne verjamem! Saj vem, kaj je Kristus rekel. Spremenil je kruh v svoje telo in vino v svojo kri in naročil učencem, naj to delajo v



*Nova lurška kapelica v cerkvi v Vodica*

njegov spomin. O, saj tudi jaz znam krščanski nauk, ne samo vi,« se je ponosno pobahala.

»Znate, nič ne ugovarjam. Pa ste vendar nekaj izpustili, kar spada tudi zraven. Kristus je rekel: ... Vzemite in jejte, to je moje telo ...! Torej ne samo spreminjati, tudi dajati v hrano je zapovedal. Še preden je pa sv. Rešnje Telo postavil, je obljubil sv. obhajilo kot dušno hrano; saj je rekel: »Moje meso je res jed in moja kri je res pijača«. Hrano potrebujemo vsak dan; prav tako moramo tudi nebeško hrano za dušo večkrat prejeti, drugače bi nas zadela največja nesreča, ki jo je Jezus sam napovedal, ko je rekel: »Resnično, resnično, povem vam, ako ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.« (Jan 6, 54.) ... Ako pa nimamo življenja milosti v sebi, nimamo pravice do nebes!«

»Pa da bi Kristus ravno k nam grešnikom hotel prihajati! Bežite no, bežite. Apostolom je že hotel biti hrana, ampak apostoli so bili svetniki. Takale dekleta pa ...«

»Ne. Tudi apostoli takrat še niso bili svetniki. Ali ni Peter Jezusa kmalu potem zatajil, ali ga niso drugi apostoli kmalu potem zapustili? Ali mar Kristus tega ni vedel?«



»To že. Pa je tudi vedel, da se bodo poboljšali.«

»To je tudi naša naloga po vsakem sv. obhajilu. Ali ne?«

»Kaj pa, da je. Samo, če bi se tega tudi res držali!«

»Trebala! Zakaj so se pa prvi kristjani lahko.«

»Ali mislite, da so se?«

»Ali vi dvomite? Škoda, da ne morem sv. pisma s sabo nositi. Tam bi vam pokazal črno na belem, kako piše o njih sv. Luka. Tako si boste pa mislili, da si izmišljujem sam, češ, ker ne poznam sv. pisma, mi lahko pove, kar se mu zdi. Pa vseeno vam bom povedal, da je tam zapisano, kako so verniki apostolskih časov vsak dan prihajali v tempelj, kako so lomili kruh po hišah, kar pomeni, da so prejeli Najsvetejše, in da so jed uživali z veselim srcem in kako so bili zato priljubljeni pri vseh ljudeh.«

»Kaj poveste, kaj poveste!«

»In če sv. Oče vabi k pogostnemu prejemanju najsv. Zakramenta, hoče svetu odpreti in pokazati samo srečo in lepoto apostolskih dni. Mi bi pa rajši sv. Očeta presojali, če dela prav, ne pa da bi ga poslušali. Prilastujemo si oblast in pravico, kakršne nimamo. Ali bi ne bilo lepo, če bi tudi danes vladala med nami taka lju-

bezen do Jezusa, kakor v tistih lepih, kar zavidanja vrednih dneh.«

»Gospod! Saj tudi jaz ljubim Jezusa. Zato pa ne silim k sv. obhajilu, ker se bojim, da bi ga preveč ne žalila.«

»Čudna taka ljubezen!«

»Vam se zdi čudna, meni pa ne.«

»Poslušajte me, Simenčkova. Ali imate še živo mater? Ali pa očeta?«

»Še. Pri Dobovčevih tam pod Kosmatim hribom sem doma. Oba še živita.«

»Pa greste kdaj svoje starše obiskat?«

»Še vprašate! Kajpada! Grem! In še kolikokrat!«

»Zakaj jih pa hodite obiskovat?«

»Čudno vprašanje! Rada jih imam. Pa tudi starši me imajo radi. Nikoli ne grem prazna od njih.«

»No, vidite, zdaj pa sva skupaj. Ljubezen vas žene k staršem. In starši vračajo ljubezen z ljubeznijo. Jezusu v najsvetejšem Zakramentu bi pa kazala svojo ljubezen s tem, da bi se ga ogibala... To ni, to ne more biti ljubezen.«

»Ko pa vem, da sem grešnica.«

»Pa ne, da bi se tudi nasproti staršem obnašala skrajno žaljivo, trmasto, nedostojno!«

»Tega me Bog varuj in pa sv. četrta božja zapoved.«



Julij Quaglio

*Jezus zavrne skušnjavca*

Ljubljanska stolnica

»Spet sem vas ujel. Obnašanje do staršev je torej od vaše strani kar pohvale vredno. Zakaj bi moralo biti do Jezusa drugačno!«

»Res ne vem.«

»To je tisto, čemur človek res pravega imena ne ve. Res je to, da mi bolj ljubimo sebe kot Jezusa, bolj hočemo streči svojim grdim navadam in razvadam kakor pa njemu. Spet bi vam lahko postregel s svetopisemsko besedo, da je luč prišla na svet, pa so ljudje bolj vzljubili temo kot luč, zakaj njih dela so bila hudobna.«

»Da stoji to v sv. pismu?«

»Da, mati, prav to in prav tako.«

»Škoda, da nimam časa. Midva bi se še kaj pogovorila. Pa se mi tako hudo mudi po opravkih. Z Bogom, g. kaplan!«

»Z Bogom, mati!«

Odšla je. Rada bi bila priznala, da je premagana, pa jo je bilo sram. Stari predsodki so polnili njeno dušo in tista zastarela starokopitnost je bila močnejša, kakor pa beseda dušnega pastirja.

Samo to je sirota prosila Boga, da bi ljudje ne zvedeli, kako se je sukal pogovor z gospodom. Seveda. Če bi bila ona na konju, potem že. Potem bi lahko šlo v devet vasi in skozi devet fara in bi bilo slave še premalo.

Ampak ljudje so ljudje. Vohajo in vohajo, in so tudi izvohali, kako se je godilo Šimenčkovi. Jamnik se je krohotal na vse grlo.

»Oh, da nisem bil kje blizu. Precej bi bil dal tisoč dinarjev.«

Šimenčkova pa je hodila okrog v svoji ponižnosti in razžaljenosti in samo trma jo je držala pokonci.

»Nalašč ne tako, kakor hoče kaplan. Da ne bo mislil, da me je premagal.«

Pa res. Kam bi pa svet lahko prišel, če bi ne bilo trme na svetu. In tistega smešnega ponosa: »Ugnal me je, seveda, zakaj je pa študiral, premagal me pa le ni.« Ali pa: »Kaj neki misli! Njega še na svetu



Božidar Pengov

*Marija z Jezusom za turistovsko kapelo v Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani*

ni bilo, ko sem se jaz možila. Pa bo on mene učil!«

Kako pa! Samo tisti bi smeli učiti, ki so najstarejši, drugi pa ne.

O Šimenčkova, o Šimenčkova!

J. Langerholz.

---

Nevarnost protiverske povodnji, ki ima svoje glavne kotanje v gnezdišču ruskega brezbožništva, se čuti po vsem svetu. Najboljša obramba in najkrepkejši ugovor proti brezverskemu strupu so Evharistični kongresi.

★

Ali imajo vse naše kongregacije evharistične odseke? Naj se ustanove, naj se počive. To delo spada k pripravi na kongres!

Molitvene ure pred Najsvetejšim se bodo poživile, če se bodo vsi člani in članice naših kongregacij izkazali kot evharistični apostoli.

★

Ali so načelstva kongregacij vpeljala navado, ki jo vzdržujejo vsi člani in članice tako, da je zdržema vsak dan vsaj en član (članica) pri svetem obhajilu?

# Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj.

Drugi dan je bila v mali cerkvici v Makolah maša. Iz Bukovice je prihajal po enkrat na mesec beneficiat, da je opravil službo božjo. V žagradu stare, kakor trdnjava zidane cerkvice so ga čakali stari znanci, ki so se veselili vsakokrat, kadar je bila služba božja, ker do farne cerkve sami niso mogli. Tu se je znašel stari Raznekov Francek, prastara Polona s Pristave in mlada, še ne dvajset let stara dekle, ki je imela močno upognjeno hrbtenico in je že leta hodila samo z bergljami.

Beneficiat sam ni imel še štiridesetih. Nakopal si je bil v prejšnji službi hudo bolezen, pa se še vedno ni mogel do dobrega pozdraviti. Škof mu je odkazal lahko, pa tudi revno službo beneficiata v Bukovici, dokler ne bi spet popolnoma prišel k moči.

Kadar je beneficiat Karel Gornik stopil v žagrad in zagledal te svoje tri ljudi z njihovimi telesnimi napakami, kadar je poslušal njihove preproste srčne izlive in jih tolažil drugega za drugim in jim lajšal križ, je vselej hvaležno pomislil na svojega Gospoda in Moj-

stra, ki ga je poklical, da bi tolažil uboge in potrte. Dvanajst let je deloval kot duhoven in je ta čas našel dokaj srčne revščine, na krivice pa je naletel kamorkoli se je obrnil. Nekateri so delili krivico z lepimi besedami in odgovornimi obrazi, drugi hladno in brezobzirno kakor mali trinogi, spet drugi s sirovo silo. Čestokrat je premišljal modri duhovnik, kateri način boli najbolj. Ni pa mogel doznati ne pri sebi samem ne pri drugih.

Ko so se oni trije spovedali, stopi v žagrad Janko, skromno pozdravi, pozvoni z obema zvonovoma, pomaga se obleči mašniku in mu streže pri oltarju. Dečko je bil še bolj bled kot po navadi. Strah mu je stiskal mlado srce. Pa ne strah, da bi bil kaznovan, ne, tega je premagal včeraj enkrat za vselej kakor hraber voščak, ki je prebil prvo bitko; tesno mu je bilo le, da si ne bi zapravlil ljubezni duhovnikove z včerajšnjim uporom.

Praden je šel Ovsenik v cerkev, se je umil in počesal prav posebno skrbno. Kadar mu Cila ni pustila vode, je stekel v goro v



*Oltar v turistovski kapeli v Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani*





*Mučeništvo sv. Ignacija*

Cerkev sv. Klementa v Rimu

bližnje skalovje. Tam je imel svojo umivalnico. Skrta v mahu je tičala steklenica vode, v skalnati poki konec glavnika in trikotna črepinja na pol slepega ogledala. Robec mu je bil za brisačo. Tu se je napravljaj kakor mladi učitelj v Bukovici ali kakor gospod beneficiat. Steklenko pa si je polnil nekaj pri potoku, ki ga je obiskoval po šoli, nekaj doma, če je dovoljevala posebna zaloga. Ko pa je šel v šolo, je urno skočil ter izgini v gozd, prišel na tratini sredi gozda do potoka in tu je imel čudovito kopalnico, ki se je pogosto skopal v nji. Globoko se je zajedala urna voda v breg in si izkopala votlino, da se je delal tolmun, ki so ga obsenčevale vrbe in jelševje. Tu se je dečko umival, preden je šel v šolo. Živa duša ga ni zasačila. Pa ta uganke je ljudi vznemirjala dosti manj kakor ona druga, kdo le je Cilinega Jangca navdahnil s tolikim ponosom, in pa vprašanje, tesno zvezano s to uganke, kdo in kaj so njegovi starši.

Po maši je zahajal beneficiat v Zoranovo hišo. Od starih časov sem so dobivali duhovni pri tej hiši zajutrek, da jim ni bilo treba hoditi tešč domov. Seveda je gospodar prisedel za mizo k gostu, medtem ko je gospodinja še v zakmašni obleki nosila na mizo v najlepšem posodju kavo in kolačke, ki so jim pozimi sledile prijetno dišeče klobase.

Zoranovi ljudje so bili edini, ki niso psovali Janka Ovsenika, temveč so mu skrivaj izkazovali dosti dobrega. Gospodinja ga je često pošiljala na kratka uslužna pota, ki jih je dečko vestno opravljaj in ki so mu prinašala marsikakšno nagrado in marsikaj za

pod zob. Gospodar je bil, da tako rečemo, uradno dolžan, zavzemati se za dečka, ker mu je bil postavni varuh.

Beseda je kmalu nanesla na Janka in včerajšnje dogodke.

Gospodar je menil:

»Pa ne bi fantu kar nič prisodil človek, da bi bil tako drzen.«

»Kaj naj se jim kar tja postavi in se jim da na pol ubiti?« je vprašala Zoranka. »Prav ima, da se potegne za svojo kožo.«

»Prav ima!« je potrdil duhovni. »Če bi imel mater, bi ga ne pretepal nihče. Vaše piške imajo kokljo in so bolj zavarovane kakor ta dečko. Da bi le ljudje ne bili slabši kakor žival. Koklja ne zapusti piščet, dokler si ne vedo same pomagati. Jankova mati pa je naredila to.«

Zoranko je v srce zbdlo. Obledela je, da ji je bilo lice enako beli steni. Okrenila se je in noge so se ji šibile, ko je šla k peči; tam si je dala opraviti da bi skrila vzburjenje.

Medtem je prišel ob dveh palicah oče Rogoz, je globoko vzdihnil, ko je sedal na klop pri peči, in se začel pritoževati, kako slabo se obnaša mladina, in še prav posebno, kakšen hudoben lopov je Cilin Jangec, ki je napravil toliko sramoto in je tako grozil.

Duhovni je potrpežljivo poslušal. Nato je prosil Zorana, naj požvižga Tilki. Deset let stara Tilka priskaklja kakor veter v hišo in da duhovnu sréčko. Ta veli deklici: »Tilka, pokliči brž Cilinega Janka in Rogozovega Štefana!« Deklica odhiti. Pri pričji je Štefan tu, ves vesel, da jo bo lahko zagodel Jangcu. Ovsenik je počasi lezel in pogledal skozi okno

v hišo. Ko je zagledal gospodarja Rogoza, se je prenevedal, ali bi šel v hišo ali ne. Zoranka pa stopi venkaj, ga prime za roko in ga bodri:

»Kar pojdi, nihče se te ne sme več dotekniti, kakor resnično sem Zoranka!« Gospodinja potisne dečka pred sabo v hišo in se postavi poleg njega. Dečko premeri Rogoza in oči mu plamené od jeze. Rogoz pa stega od sebe razbito nogo in zazmerja:

»Tule je, lopov, požigalec ničvredni!«

»Oho,« ga prekine duhovnik. »Povejte lepo mirno po vrsti, kako je prišlo, potem lahko sam presodim, kateri častni naslovi pritičejo temu ali onemu.«

Kmet obmolkne.

Beneficiata so poklicali, rekel bi, za sodnika. Obtoženec je bil lepo umiti in počesani dečko, Janko Ovsenik.

»Janko,« začne duhovni, »zakaj si lučal kamenje v tega moža?«

»Tepsti me je hotel. Pa njemu se že še ne dam!«

Prezirljivo pogleda dečko kmeta.

»Rogoz, zakaj ste hoteli tepsti Janka?«

»Do krvi mi je pretepel sina.«

»Štefan, zakaj te je pretepel Janko?«

»Ne vem; nič mu nismo naredili; igrali smo se.«

»Lažeš, baraba!« zasika Janko. »Tam zunaj so še drugi, oni naj povedo, kako je bilo!«

Pod oknom so bili zbrani šolarji in šolarice in so stegali vratove. Bil je četrtek. Ta dan je šolarjem prav posebno pri srcu: šole ni. »Pojdite noter!« zakliče beneficiat.

Počasi, porivajoč in potiskujoč drug drugega, pridejo v hišo.

»Kaj je včeraj naredil Štefan Janku?« vprašuje duhovni dalje.

»Pel je!« zakliče stekljiva Mačkova Katka.

»Kako se je glasila lepa pesemca? No Katka, kar povej!«

Otroci so se morali zasmejati; pa niti eno se ni genilo. Tedaj zacaplja Zoranova Tilka sem in tja in reče:

»Zmerjal je Janka.«

»Da, pel je in ga zmerjal,« nadaljuje vneto Katka. »Cilin Jangec, Cilin Jangec, kdo ti je oče?« je rekel.

»In vsi drugi so vpili za njim, samo jaz ne, kaj ne, Janko?« dopolni Tilka.

Janko gleda malce manj mrko, ko je našel pomočnico v Tilki. Beneficiat je izvedel dovolj. V srcu je popolnoma na strani Janka. Svojo sodbo je takole povzel:

»Kadar so otroci sirovi, naj jih kaznujejo starši. Štefan, ki je začel zmerjati, zasluži, da bi mu jih oče nametal prav osoljenih, ko se povrh tega še tako lepo laže in se dela nedolžnega. Vi, oče Rogoz, nimate nobene



*Sv. oče v vatikanskih vrtovih*

pravice, tepsti tujega otroka; bili bi lahko obsojeni zastran telesne poškodbe, če bi njegov varuh naznanil. In ti, Janko, imaš pravico, braniti se, vendar ne tako, kakor si se zdaj. V sili si Rogoza na nogo hudo ranil. Bil bi ga lahko prav tako pobil s tolikimi kamni. Morilec bi bil lahko in Rogoz bi ležal mrlič v svoji hiši. Sodniki ti ne bi mogli nič, ker si ravnal v silobranu. Toda vest bi te le pekla vse žive dni. — Vi pa, oče Rogoz, bi sedeli kot morilec pod ključem, ako bi bili v jezi oplazili dečka, tako da bi ga poškodovali na telesu ali ga celo spravili ob življenje. — Vi, otroci, pa morate biti z Jankom dobri in prijazni, ko nima nikoogar na svetu. Biti mu morate kakor zaupljivi bratje in sestre, ki mu ne prizadenejo nič hudega. Vaši starši naj bi bili tudi njemu starši, ne pa da ga zalezujejo in mučijo. To povejte doma! Potem se več ne zgodi kaj takega.«

Vsi, ki so bili v hiši, povesijo glave. Po kratkem premolku nadaljuje beneficiat:

»Od danes naprej se hočem prav posebno zavzeti zate.«

Spet se je Zoranka zdrznila in zatrepotala po vsem životu.

»Če bi hotel še kdaj kdo položiti roko nate, kar meni povej, pa te bom branil.«

Pomignil je z belo roko. Otroci so še urno poklonili in se zgnetli iz hiše. Janko je stopil k mizi, ki je pri nji sedel duhovni, togo dal dobrotniku roko in se razlil v solze, ki jih je zastonj skušal prikriti. Naglo je odhitel in se zatekel gori v svojo skalnato samoto in jokal, da se mu je stresalo vse telo. Ko se je nekoliko pomiril, je razbral, kako velika sreča ga je doletela danes.

Beneficiat vstane. Velik in vitek je poleg bolj okroglastega, plečatega Zoranovega očeta, čigar žena je skoraj za spoznanje večja od moža. Mlada in lepa stoji plavolasa žena poleg. Podolgst ji je pravilen, za kmetico izredno nežen obraz. Rahlo, kakor da smehljaj tehta, se zna nasmehnuti. Noben posel, niti ne njen mož, ne ve, kako pade z glasom, kadar se zasmeje. Nihče ne sliši nikdar gospodinje, da bi se smejala glasno. Kaj le je tisto nenavadno, ki se tke kakor rahel vonj nad vsem njenim bitjem? Kaj se ji je skalila sreča? Ali mora sama kaj nositi, kaj skriv-

nega in težkega? Butaro, ki ji jo more vzeti z ram samo smrt?

Med vežnimi vrati je govoril beneficiat, kaj bi z Jankom za naprej. Dečka morajo vendar vzeti od Cile in ga navajati k delu. Po kratkem prigovarjanju duhovnikom se je odločil Zoran, da vzame dečka za pastirja. Pasel mu bo ovce. Ko dostoji šolo, se lahko koj preseli v njegovo hišo. Duhovni se je zahvalil kmetu in poprosil tudi gospodinjo, naj bi bila dečku mati.

Zoranka se je tako zmedla, da je slišala beneficiata govoriti samo kakor iz daljave. Ko je odšel, si je poiskala gospodinja samotnen kot v spalnici in bridkost jo je vso pretresla in ji iztisnila solze iz oči. Šele čez nekaj časa je dobila spet oblast čezse. Stara krivda je danes spet iznovega preplašila mlado ženo.

Gospodar je šel v skedenj pripravljat za setev. Pomlad je že prišla, zemlja se je kadila in je kar koprnela, da bi použila setev in bi se potem poletu mogla ponašati z valujočo, zlato obleko. (Dalje pride.)



*Frančiškanski samostan z bibličnim zavodom v Jeruzalemu,*

*kjer je sedaj hišni predstojnik Slovenec o. Adolf Čadež. (Na sliki se vidijo tri cerkvice, pozidane na nekdanjem dvorišču Pilatove palače: prva s stolpom je cerkev „Gospodovega bičanja“; druga je „Cerkev obsojenja“; tretja je „Ecce homo“, last sionskih sester. Od samostana je krasen razgled na Oljsko goro.)*

#### Kaj vas ovira

vi fantje in moške, da tako redko pristopate k mizi Gospodovi? ...

Ali omika? Saj olika, ki bi vas zadrževala, da se ne bližate Jezusu, ni olika, ampak domišljavost.

Ali grehi? No, teh se pa iznebite pri dobri spovedi; saj Jezus, ki je v zakramentu sv. Reš. Telesa pričujoč, vprav hoče, da postanete čimdaljebolj plemeniti, dobri in srečni!

Ali razumnost? Saj prav ta bi vas morala vleči in siliti k večni Modrosti.

(D. Fahne Mar.)



# III. EVHARISTIČNI KONGRES

28-30 JUNIJA 1935

## „Vsi so iskreno vabljeni“

Najlepša stran v božični številki »Slovenca« je bila vsaj za večino bralcev stran tretja, kjer so naši slovenski škofje v izbranih besedah povedali, s kakšnimi čustvi in željami pričakujejo veliki jugosl. Evharistični kongres. Naj izberemo in zabeležimo tu samo glavne misli:

»Evharistični kongres bo mogočno in iskreno versko slavje, ki naj poživi vero v Boga, ki skrivnostno biva med nami v podobi kruha... Radi tega so povabljeni na kongres in na sodelovanje vsi.« (Škof dr. Rožman). — »Smilijo se mi siromaki, ki so izgubili vero v Jezusa, vero v presveti Zakrament. Vprašam jih tri stvari: a) Ali ste kdaj temeljito proučili življenje Jezusovo? b) Ali ste kdaj proučili dogodke v Lurdu, ki se vrše že 80 let. Pred našimi očmi jih božja Previdnost razvija. Koliko nedvomnih čudežev, trenutnih ozdravljenj — zastaranih, neozdravljivih... (med blagoslovom z Najsvetejšim!) c) Koliko svetniških razglašenj, osobito v zadnjem času. Za vsako proglašenje se pa zahtevata vsaj dva gotova čudeža... Vse to se godi pred tvojimi

očmi! — Ali si za vse to gluhi in slepi?... (Nadškof dr. Jeglič.) — »Slovenskemu človeku je bila presveta Evharistija povsod središče življenja; saj Kristus sam zatrjuje »Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja.« (Jan 8, 12.) (Škof dr. Srebrnič.) — »Bog z nami in med nami v vidni, dasi skrivnostni podobi: velika tajna svete vere, pa resnica, sloneča na resničnosti božje besede, izpričana po zgodovini in bogoslužju Cerkve Kristusove. Ko bi svet spoznal dar božji in se oklenil svojega Boga, ki mu je tako blizu, kako hitro bi čutil olajšavo svojega bremena, kako sigurno dobil pomoč v svoji stiski, kako čudovito dosegel svojo srečo!« (Škof dr. I. J. Tomažič.) — »Želim, da bi kongres kar najširše zajel moško mladino, ki naj bi bila do kongresa že kolikor mogoče organizirana v bratovščini presvetega Zakramenta. — Hočemo se pripraviti na sveto slavje z molitvijo, presveto daritvijo in posebnimi žrtvami...« (Škof dr. Gnidovec.) — »Pri zadnji večerji je Gospod izročil apostolom svojo zapuščino v besedah: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam'. Ta mir naj bi uživali ne samo apostoli, marveč vsi, ki bodo po njih besedah v Jezusa verovali: »da bodo vsi eno'. Eno bodo ljudje, če bodo enega duha...«, če bodo uživali vsi isto duhovno hrano, eno nebeško jed, ki ne mine, temveč ostane za večno življenje. Za ta Kruh nas navdušujejo Evharistični kongresi...« (Dr. J. Ujčič, predsed. priprav. odbora.)



**Čas tihega dela in priprav.** Za veliko proslavo Kristusa v presveti Evharistiji, za ureditev in organiziranje Evharističnega kongresa v Ljubljani se glavni odbor z vsemi odseki trajno posvetuje. Mnogo razmišljanja je bilo zlasti v odseku za udeležbo mladine pri veliki proslavi, saj daje mladi katoliški naraščaj pri vseh takih prireditvah posebno ganljivo pa tudi privlačno obeležje, pa je tudi značilnega in vzgojnega pomena za bodoče verskonravno usmerjenje. — Poseben odsek za pripravo in



*Velik bi bil rad*

organizacijo udeležbe se je osnoval v Mariboru. Tudi v Zagrebu, Beogradu, Subotici, Kotoru, Sarajevu, Skoplju i. dr. se pripravljajo. Krajevni odbori se sestavljajo tudi po župnijah ljubljanske in lavantinske škofije, da bodo pravočasno oskrbovali in dajali pojasnila in navodila vsem, ki bodo prišli slavnostne dni v Ljubljano.

Priprava posameznika pa naj bo v tem, da se vsakdo čimbolj približa Jezusu v sveti Evharistiji. Če bi se vsi globlje kot doslej zapotili v premišljevanje resnice, da biva v podobi kruha Jezus med nami, da se nam daje v dušno hrano, da hoče biti tako vez ljubezni in edinosti v družini, v občini, državi in med državami, ali bi ne došlo v zavest vseh tudi spoznanje, da je v sveti Evharistiji, ki je središče vseh src, tudi središče, odkoder se razliva studenec rešilne vode za ozdravljenje sedanjih socialnih neurejenosti!

V dneh kongresa mora Ljubljana doživeti pohod množ in fantov — duševnih junakov, žena po liku božje Matere, deklet kot cvet nedolžnih. Meseci pred kongresom so meseci apostolata, ki je vanj poklican sleherni jugoslovanski katoličan.

**Ne gola zunanja manifestacija...** Ljubljanski škof omenja glede priprave na II. Evharistični kongres tudi tole: Za kongres se morajo duše vernikov temeljito pripraviti, da ta pobožnost ne bo gola zunanja manifestacija enega ali dveh dni, temveč bo verska prireditel, izvirajoča iz žive vere v evharističnega Boga in iz goreče ljubezni do njega. Naj bi bil tudi vir bogate milosti. Zaradi tega je treba molitve in pouka.

Zato se bo odslej po pridigi in politanijah javno opravljala tudi molitev za uspeh kongresa; običajne molitvene ure naj se po možnosti opravljajo v namen kongresa; koristno bo, če se temu namenu posveti tudi kakšna izredna molitvena ura; verniki naj darujejo v ta namen tudi sveto obhajilo in razne žrtve vsakdanjega življenja; dan celodnevnega češčenja naj bo evharistični dan priprave na skupni, veliki evharistični praznik; pri duhovnih vajah in ljudskih misijonih naj prevladuje evharistična misel; šmarnice v l. 1935 se bodo prav tako vršile v duhu priprave na velike dni koncem junija. Veliki sijaj in iskrena notranja udeležba na kongresu v Buenos Airesu je uspeh dveletne priprave.

**Evharistična veroizpoved.** Katoličani v Hamburgu so imeli dan javnega češčenja presv. Evharistije. Sklepna pobožnost se je razvila v veliko, javno veroizpoved. Velika cerkev je bila prenapolnjena in jih je mnogo prisostvovalo na trgu. Škof Berning je imel cerkveni govor o evharističnem valu, ki objema od Buenos Airesa sem ves svet. Kristus v sv. Rešnjem Telesu nam je svetloba v temi, moč v slabosti, najboljša tolažba v vsaki stiski, luč v megli sodobnih zmot in krivih naukov. Ponesite to luč vere, ki nam jo podarja v sveti Evharistiji pričujoči Zveličar, v svoje družine, v življenje, med narod... Ostanite v občestvu s presveto Evharistijo, pristopite velikokrat in vredno k božji mizi; pripeljite zlasti svoje otroke pred tabernakelj, k sveti maši in k svetemu obedu, kjer se prejema Kruh močnih...«

---

## I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

---

**55-letnico mašništva** je praznoval sveti oče papež Pij XI. dne 20. decembra 1934. Ta dan je bila slovesna zahvalna pesem v lateranski cerkvi v Rimu, kjer je sedanjí poglavar svete Cerkve prvíkrat opravil presveto daritev. — Dne 6. febr. 1935 je 13. obletnica njegove izvolitve za papeža; 12. februar je pa spominski dan svečanega kronanja. Pri vseh svetih mašah se bodo duhovniki in dobri verniki spominjali v molitvah vrhovnega cerkvenega poglavarja, da bi mogel ladjo svete katoliške Cerkve, ki se vanjo zaganjajo vidni in podtalni viharji, krmariti in voditi z vso apostolsko modrostjo in uvidevnostjo, kakršna je potrebna skrbnemu skupnemu očetu vseh narodov in vseh jezikov. Kdo more pretehtati, kako težavno stališče ima papež vprav danes, ko se je treba v zamotanih vprašanjih, ki se tičejo tudi cerkvenih zadev, odločiti za to, kaj

bi bilo primerneje in za zveličanje vernikov bolj potrebno in koristno. Pozabiti ne smemo, da je cerkveni poglavar tudi človek, zato potrebuje temveč božje pomoči in razsvetljenja, kolikor višja je njegova služba in večja njegova odgovornost. Zvesti verniki katol. Cerkve to umevajo, zato pa bodo te dni bolj ko kdaj iskreno prosili: »Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika, našega papeža Pija XI., in vodi ga v svojem usmiljenju po poti večnega življenja, da bo kar je tebi prijetno, s tvojo pomočjo želel in z vso močjo izvrševal.«

**Zvesti Cerkvi in domovini.** V adventu je imel šest dni zapored cerkvene govore v znamen monakovskem svetišču Naše Ljube Gospe sloveči znanstvenik, profesor Muckermann. Predmet njegovih pridig je bil: vera in sedanjost. Že dolgo pred začetkom je bila cer-

kev vsa napolnjena. Pritisnili so zlasti možje in mladi razumniki. Čas pred govorom so porabili, da so sami od sebe začeli moliti rožni venec. Odmolili so časih vse tri dele. Ob sklepu se je ogromna množica zbrala na trgu, kjer so govornika burno pozdravili. Prof. Muckermann se je kratko odzval: »Mi smo zvesti Cerkvi in domovini. Hvaljen Jezus!« — Ves trg je odmeval, ko so navzoči odgovorili: »Vekomaj. Amen.«

»**Vera, družina, domovina**«. V Braziliji se je ustanovila nova mladinska zveza, ki je nje geslo izraženo v besedah »vera, družina in domovina«. Širi se povsod. Ni pa vseč komunistom. Ko so nedavno v mestu San-Paolo »integralisti« (tako se imenuje nova mladeniška organizacija z zgoraj omenjenim geslom) priredili obhod kot nekako manifestacijo za mir, so jih napadli komunisti z orožjem. Dosegli so s tem, da so se vrste mladih »integralistov« znatno povečale. Zlasti so se jim pridružili častniki in stražniki v obilnem številu; obenem je pa bil prepovedan komunistični list, ki je imel že 20.000 naročnikov.

**Takim, ki zaslužijo ...** Sveti oče Pij XI. je podelil generalu Agosto P. Justo, prezidentu argentinske republike, Kristusov red. To izredno odlikovanje je Justo zaslužil s tem, ker je pripomogel, da se je katoliško življenje v Argentini okrepilo, in da se je zlasti Evharistični kongres v Buenos Airesu tako obnesel.

**Preložen je** mednarodni Evharistični kongres, ki je bil napovedan za december 1936 v Manili. Nadškof manilski O'Daherty sporoča, da bo kongres namesto v decembru 1936, šele februarja 1937. Ta odlog je bil potreben zato, da bodo mogli ameriški in evropski udeleženci božične dneve doma praznovati.

**Ali nismo bratje in sestre — po veri!** Katoličani na Škotskem so poslali ministrskemu predsedniku v Mehiki protest proti zatiranju katoličanov. Vsebina spomenice je takale: »Katoliška unija v glasgovski nadškofiji (Škotska), ki jo zastopa 600.000 katoličanov, zasleduje pazno in polna skrbi naraščajoče omejevanje, s katerim se zatira praktično življenje po veri v Mehiki. Katoliška unija (združenje) poziva mehiškega prezidenta in ondotno vlado, naj obstoječe tiranske odredbe razveljavita in vrneta katoličanom, predvsem pa njih duhovščini versko svobodo in pravico bogoslužja.«

Začetek je tu. Naj se dvigne ves katoliški svet z enakimi protesti. Ni mogoče, da bi ne bilo uspeha. Če se framonstvo druži, da zatira verstvo, zakaj bi se pa katoličani ne postavili in združili v zaščito naravnih, človeških pravic!

**Križna vojna molitve.** V mestu Huntington-u (ameriška država Indiana) je bila ustanovljena družba, ki si je nadela ime »Prija-

telji katoliške Mehike«. V kratkem je pristopilo znatno število članov. 12. dec. 1934, na praznik Matere božje iz Guadaloupe, Zaščitnice Mehike, so se zavezali, da vse leto ne bodo pokusili nobene alkoholne pijače in ne šli ne v kino ne v gledališče. Ako čez leto dni (12. XII. 1935) še ne bo konec preganjanja katoliške Cerkve v Mehiki, bodo križno vojno molitve še nadaljevali.

**Ves katoliški in omikani svet naj posnema.** V Washingtonu (Sev. Amerika) se je zbralo 66 škofov, 7 nadškofov in 3 kardinali, da so slovesno in odločno protestirali proti preganjanju katoliške Cerkve v Mehiki. Hkrati so pozvali vse vernike, naj se združijo v molitvi za rešitev mehiških katoličanov iz sedanjega tiranstva.

**Če bo res?** Že enkrat so pisali, da se je mehiški tiran Calles spokoril, a doslej se o tem še nismo prepričali. Te dni se ponovno slišijo glasovi, da se namerava odtegniti politiki; — je menda bolan, ali ga pa vest peče. Morda se bo potem za katoličane kaj na bolje obrnilo, zlasti ker je izvoljen nov prezident.

**Z ženitovanjskega potovanja — v večnost.** Huda nesreča se je pripetila nedavno na železnici-vzpenjači, ki pelje na ognjenik Vezuv pri Neaplju. Železniški tir je postal vsled hude megle opolzek — tako pišejo, pa se je radi tega jel vagon pomikati nazaj. Drvel je čedalje huje v nižino, četudi je sprevodnik potegnil zavoro. Na nekem ovinku se je iztiril in se zaletel z vso silo v opornik. Razbil se je tako, da je bil ves v razvalinah. 4 potniki so bili takoj mrtvi, trije izmed 12 ranjenih so kmalu nato umrli. Med umrli je tudi neki poročeni par iz Francije. Na ženitovanjskem potovanju ju je zadela nesreča. Če sta pred poroko lepo pripravljena prejela zakrament svete pokore in sv. Reš. Telesa, sta — tako upamo — pred sodbo božjo dobro opravila.

**Naj bo znano!** Sosedna Avstrija ima sedaj — kakor znano — najvišjo postavodajno oblast v stanovskih zastopstvih. Vse skupine so začele svoje delo in zborovanje s slovesno službo božjo. V državnem svetu je otvoril sejo Rudolf grof Hoyos takole: »V imenu Boga vsemočnega otvarjam kot predsednik tega novega državnega sveta prvo sejo in kličem najvišjega Gospoda v nebesih na pričo, da se zavedamo slovesne resnobe tega trenutka, obenem pa prosimo nebeškega blagoslova in pomoči.

Podobno so začele v božjem imenu svoja posvetovanja tudi druge postavodajne skupine. Zvezni kancler Sušnik je glede vzgoje dal takole izjavo: »Ni treba poudarjati da smatramo duševno, versko-nravno vzgojo kot neobhodno in bistveno zahtevo. Za vzgojo so postavljeni za to upravičeni duhovni činitelji,



katerim je država dolžna prepustiti svobodno in neomejeno vzgojno polje. V tem sodelovanju Cerkve in države je zajamčena kar najboljša skrb za mladino.»

»Proti brezboštvu na Ruskem«. Pod tem geslom so avstralski katoličani proslavili skupno pobožnostjo in z velikim kongresom presveto Evharistijo v Melbournu, kjer se ponašajo z največjo stolnico vsega juža, zidano na čast sv. Patriku. Sv. očeta je zastopal irski primas, kardinal Mc. Rory. Vso slovesnost so Avstralsci spremljali tudi po radijskih slušalkah. Pred svečano procesijo z Najsvetejšim je pozdravil sveti oče Pij XI. vse zborovalce potom vatikanske radijske postaje.

**Štiristoletnico** ustanovitve bodo praznovali v tem letu redovnice uršulinke. Ustanoviteljica tega odličnega, vzgoji dekliške mladine posvečenega reda, je Angela Merici, ki je zbrala v mestu Brescia prve somišljenice okrog sebe in sestavila pravila novemu redu 25. nov. 1535. Svojo ustanovo je posvetila varstvu svete Uršule, zato so se jele imenovati uršulinke. V kratkem času je nastalo samo v milanski škofiji 18 samostanov. Na Dunaj je pozvala uršulinke cesarica Marija Eleonora, soproga Ferdinanda III. Z Dunaja so došle v Celovec in Gorico, nato v Škofjo Loko in Ljubljano. Slovenske uršulinke imajo svoj konvent tudi v Mekinjah in v Varaždinu.



**Ljubljanska škofija.** Župnija Dobrova pri Ljubljani je dobila novega župnika: Klopčič-a Jos., ki je doslej služboval kot župnik v Javorjah pri Poljanah. — Na župnijo Šenčur pri Kranju je bil umeščen dosedanji kaplan in župni upravitelj Franc Vavpetič.

**Lavantinska škofija.** Dne 17. XII. 1934 je umrl Fr. Ogrizek, v pokojeni župnik drameljski. Bolehal je od l. 1916 dalje. Isti dan se je preselil v večnost upokojeni župnik razborski Fr. Lovrenka. R. i. p.!

**Lurška kapelica v župnijski cerkvi v Vodica.** Pod zvonikom vodiške cerkve na desni strani nasproti krstnemu kamnu je bil z vrati zaprt prazen prostor, ki je sedaj spremenjen v prostorno lurško kapelico.

Silno ljubka je. Kip Brezmadežne je visok 140 cm in stoji v levem kotu, da se tako vidi poševno (v profilu). Umetnik ga je izvršil natančno po opisu sv. Bernardke in ni prevzel običajnih netočnosti na lurških kipih. Snežno bela obleka žari od lepote, ko se odpro skriti žarometi. Votlina je namreč električno razsvetljena. Lepa je tudi podoba sv. Bernardke, ki kot 14 letna deklica kleči zunaj votline z razpetimi rokami proti Brezmadežni. Brezmadežna je k sveti deklici lahko nagnjena. Gledalcu se zdi, da ima pred seboj

oni skrivnostni pogovor Brezmadežne z Bernardko. Pred podobo je čudežni studenček, ki se vije skozi skale. Desno in levo v votlini pa so stene poslikane z lurško pokrajino ob skalah masabjelskih.

Kapelo so blagoslovili 8. decembra popoldne. Ta pobožnost je privabila prav veliko vernikov tudi iz sosednih župnij. Po blagoslovitvi je bila v natlačeno polni dvorani (do 700 gledalcev) igrice »Otroci Marijinega vrtca« in Lurd v sliki in besedi. Navzoči so z velikim zanimanjem sledili govorniku, ki je razlagal skioptične slike in mogel dodati marsikatero zanimivost, saj je svoj čas sam obiskal ta sveti kraj.

Naj Brezmadežna, ki ima naše ljudstvo do nje toliko ljubezni in zaupanja, še nadalje vodi zlasti našo mladino na poti vere in čednosti k Bogu!

Vse delo je izvršil vodiški rojak, umetnik Stanko Kocelj.

## MARIJINE DRUŽINE

»Luises« — »Kostkas« — tako se nazivajo člani mladeniških Marijinih družb na Španskem. (Luises — po Alojziju Gonzaga, Kostkas pa po Stanislavu Kostka). Mladeniške (dijaške) kongregacije imajo močne postojanke v Barceloni, San Sebastianu, Valladolidu, Madridu i. dr. Svojo zvestobo Cerkvi so družbeniki spričali za časa zadnje revolucije zlasti s tem, da so obvarovali marsikatero cerkev in nekateri samostan, da ni bil zažgan. Samo en primer: V Bilbao, ki je glavno mesto Baskov, imajo večino v rokah socialisti. Mladeniška kongregacija je pa sila močna, saj ima do 700 čvrstih članov. In ti junaki so mesece stražili vse cerkve in samostane. Vsaka skupina je prišla enkrat tedensko na vrsto. Trije fantje so ponoči na kolesih obleteli vse dele mesta, da bi se prepričali, če ni kje kakih nemirov. Zjutraj so šli v cerkev k sv. obhajilu. Nekoč so nameravali komunisti in socialisti zapaliti samostan »de las Reparadoras«. Prišli so v dveh oddelkih in pripeljali s seboj cele sode petroleja. Ko so se približali samostanski porti, so dali fantje-kongreganisti (30 jih je bilo) znamenje, da se bliža nevarnost, s strelji in tako preprečili zločin. Sodi petroleja so pričali, kaj je sodruga nameravala, in vendar je dal guverner junaške kongreganiste zapreti. Izpuščeni so bili, ko so mladi nacionalisti (politična organizacija) zapretili, da bodo nastopili.

**Dve reči...** V življenju sv. Boska sanje niso bile brez pomena. Nekoč je videl na široki morski gladini nad valovi dva mogočna in visoka stebra. Na vrhu prvega je bila podoba Brezmadežne; zdolaj pa napis: »Pomoč kristjanov«. Vrhu drugega stebra, ki je bil

mnoho večji, je blestela velika »Hostija«, pod njo pa napis z velikimi črkami: »Zveličanje vernih.«

Svetnik je pripovedoval svojim sotrudnikom in gojencem, kaj se mu je sanjalo, obenem je pa dodal razlago: »Težki časi čakajo sveto Cerkev. Kar je bilo doslej, ni nič v primeri s tem, kar ima priti. Dvojni pomoček nam je dan, da se v približujočem viharju rešimo. Pobožnost do presvete Device Marije in večkratno prejetje svetega obhajila.

Ali ni v tem naročilu izraženo isto, kar v Marijanskem geslu: P o M a r i j i k J e z u s u ! — Vprašanje, ali naj se oprimemo kakšne posebne organizacije za pospeševanje Marijinega češčenja in ljubezni do nje, ter za negovanje večkratnega sv. obhajila, je za nas, ki smo v Marijini družbi, že rešeno. Gori omenjena stebra imamo tudi Marijini kongreganisti pred seboj. Marija in sveta Evharistija — to sta dve bistveni značilki kongregacije. V njih je naša odlika, ponos in — rešitev!

**Boštanj.** Že precej časa je, odkar smo praznovali 25 letnico Marijine kongregacije. Ne obešamo vsega na veliki zvon, toliko se pa lahko pohvalimo, da se trudimo za napredek v duhovnem življenju. Kakor vsako leto, smo se tudi letos pripravljale na glavni praznik »Brezmadežnega spočetja« s tridnevnimi duhovnimi vajami pod vodstvom gospoda dr. Blatnika iz sal. dr. Na praznik popoldne se nam je pridružilo po slovesnem sprejemnem obredu 12 članic. Cerkveno svečanost smo združile z lepo akademijo s spevoigro »Sveta Terezija Det. J. gre v nebesa«. Ko bi imeli primerno dvorano, bi se take uprizoritve še lepše priredile. Dne 30. dec. smo oskrbele poslovlino skupščino, ko sta nas zapustili dve vzorni članici in si izvolili redovni stan. Primerno poslovlino besedo je imel g. voditelj C. Zajc. Naj nam nebeška Vrtnarica Marija izprosi obilo milosti za stanovitnost, za pravi pogum in krščansko ljubezen!

V zadnjem času je bila naša cerkev preslikana, da je pravi kras župnije; službo božjo še posebno povzdigne polna električna razsvetljava.

Meseca aprila so se k nam naselile č. šš. sestre. Glavno njih poslanstvo je, zavzemati se za žensko mladino. Vodijo otroški vrtec; tudi odrasla dekleta dobivajo pri njih zavetja in pouka. Dobri Bog naj jim nakloni mnogo blagih src, da bodo mogle uspešno delovati na polju vzgoje in dobrotvornosti. — Čl. M. dr.

**Vurberg.** Ob 25 letnici mlad. Marijine družbe smo imeli duhovne vaje. Zdaj ob 30-letnici smo bolj kratko opravili. Iz Maribora je prihitel g. Fr. Kolenc, tajnik KA. Pomagal je spovedovati, imel je 9. decembra primerno pridigo ter slovesno sv. mašo za fante, ki so

imeli pred sv. mašo skupno sv. obhajilo. Popoldne je g. Kolenc razlagal, kakšne naloge imajo fantje pri KA. Po litanijah je bila akademija v župnijskem domu. Prvi je govoril Viktor Gašparič, predsednik »Kat. prosv. dr.«, ki je g. Kolenca prav lepo pozdravil. Nato je poročal Anton Kokol o Marijini mlad. družbi. Ustanovljena je bila 11. decembra l. 1904. Takrat je bilo sprejetih 66 fantov. Družba je napredovala in l. 1909 je imela že 86 članov. V svetovni vojni in v bolnišnicah je umrlo vsled ran 15 članov, med njimi voditelj Ivan Bezjak, ki je padel na ruski fronti. Zdaj ima družba 70 članov. V teku let je imela 11 predsednikov in 16 tajnikov. Nato so sledile deklamacije pred lepo okrašenim kipom Brezmadežne. Nazadnje je še govoril o dolžnostih moške mladine g. Geratič. Želimo družbi daljni procvit, da bi vzgajala iz fantov zavedne krščanske može!

**Koprivnik v Bohinju.** Preteklo leto je bilo za naše Mar. družbe leto jubilejev. Ženska kongregacija je praznovala svojo 20 letnico, posebno slovesno pa deklška Mar. družba svoj 30 letni jubilej na glavni družbeni praznik 8. decembra. S tridnevnimi duhovnimi vajami so prenovile svoje duše in iznova sklenile ostati zveste svoji nebeški Materi, devet pa jih je na novo stopilo pod Marijino zastavo. Ustanovil se je evharistični odsek in odsek za širjenje dobrega tiska.

## IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

**Še goré sveti plameni . . .** Koliko je pri nas dejavne krščanske ljubezni, je težko ugotoviti. Gotovo je obilo skrite, ki deli na skrivnem. Nekaj vpogleda pa nam nudi dejavno občestvena krščanska ljubezen, ki jo izvršujejo javne karitativne družbe. To delo vodi za ljubljansko škofijo Karitativna zveza v Ljubljani (Marijanišče 28), za lavantinsko Karitativna zveza v Mariboru. Ljubljanska je imela 13. dec. prošlega leta (1934) občni zbor za leto 1933. Pri njej so sedaj včlanjene sledeče karitativne organizacije: Vincencijeva družba, Elizabetna družba za ljubljansko škofijo, Škofijsko društvo za varstvo sirot, Dijaška in Ljudska kuhinja v Ljubljani, Rafaelova družba, Dom služkinj in Društvo za mladeniške domove. Vincencijeva družba je imela v l. 1933 30 konferenc, ki so izdale za ubožce 86.229.32 Din, Elizabetna družba je imela 13 konferenc, ki so izdale v isti namen 189.101.25 Din, Škofijsko društvo vzdržuje zavetišče v št. Vidu nad Ljubljano, Rafaelova družba, ki tako skrbi za naše izseljence, je imela stroškov 37.000 Din. Karitativna zveza sama je imela 75.586.89 Din prejemkov in 38.574.73 Din izdatkov. Številke kažejo, da karitativna misel tudi pri nas stalno narašča. Obeta pa se ji še večji porast v bližnji

bodočnosti, ker je ljubljansko škofijstvo odredilo, naj se v vsaki župniji osnuje karitativna družba v tej ali oni obliki in je zahvalno nedeljo določila za karitativno nedeljo. Zbirka te nedelje pride v dobro župnijskim ubožcem.

**Kakor v apostolskih časih.** Verniki v Rusiji ne morejo v večini primerov dati svojim duhovnikom tudi najmanjše plače za življenje. Ker duhovniki ne dobivajo krušnih nakaznic, ki omogočajo drugim ljudem, da si oskrbe po kolikor mogoče primerni ceni košček kruha, bi duhovniki v Rusiji prav za prav morali od gladu umreti. Pa ljudstvo je dobro. Kadar pridejo k službi božji, prinesejo vsakikrat kaj s seboj: ta košček kruha, drugi par krompirjev, tretji prgišče kaše, vse ovito v papirju, četrti nekaj beličev. To devajo v predvorju cerkve v vrečo, ki jo duhovnik po službi božji ponese na dom, da se preživi do naslednje nedelje. Če še kaj ostane, pa dajo ubožcem. Dr. A. L.

**Kraljevska čast.** Soproga velikega vladarja Teodozija, cesarica Glacila, je morala biti blaga gospa. O njej sporoča zgodovina, kako milosrdna je bila predvsem do bolnikov in ubožcev. Obiskovala je betežnike, jim lastno-ročno stregla in lajšala bolešč. Nekoč je opazila, da so dvorjani zaradi te dobrohotnosti delali nevšečne opazke. Toda cesarica jih je prilično takole poučila: »Verjemite mi, da je večja sreča, če se imenujem ‚mati ubogih‘, kot pa da sem cesarica.«

**Naj ne ve desnica...** Kako je razvita krščanska dobrodelnost v Nemčiji, o tem smo že večkrat slišali in brali. Navedemo samo en dokaz: Kakor † berlinski škof Schreiber, je zbral tudi sedanji nadpastir v Berlinu, dr. Bares za družine z mnogimi otroki 25.000 mark, (v našem denarju do malega pol milijona Din) kot božično darilo. Razdeljevanje so oskrbeli katoliški župnijski uradi in karitativne zveze.

**Karitativna ustanova — najlepši in najboljši spomenik.** Ta misel preveva odbore, ki bodo proslavili pok. viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja s spomeniki dobrotvornosti, z zavodi za boleestnike in trpeče. Enako so tudi na Dunaju opustili običaj kamenitih spomenikov in sklenili, da bodo v počeščenje pok. kanclerja Dollfussa oskrbeli več karitativnih naprav, obenem pa postavili spominsko cerkev. Za to svetišče je dovolil kardinal Schulte v Kölnu odpreti omarico s svetinjami svetega Engelberta, ki je iz nje vzel prst desne roke, da bo odslej shranjen v novi cerkvi, ki bo najlepši spomenik in znak ljubezni do bivšega kanclerja, kot vzornika katoliškega državnika, ki mu je bilo ime Engelbert.

**Knez nadškofijsko mesto v Solnogradu** je zasedel mož, velik po duhu in junak po delu — škof dr. Žiga Waitz, ki je znan osobito

kot pospeševatelj dobrodelnosti. Na Tirolskem je ustanovil deželno zvezo z imenom »Milosrčnost«, v Gurlanu blizu Bozna zavod za neozdravljive bolnike; po njegovem prizadevanju je bilo osnovano društvo za mladinsko oskrbo. Že med vojno je započel akcijo za počitniško naselitev mestnih slabotnih otrok med družinami na deželi.

**Društvo »Varstvo«** posreduje v vseh zadevah človekoljubnega značaja, skrbi zlasti za ubožno mladino s tem, da namešča vajence v trgovino in obrt, otroke-sirote pa oddaja dobrim ljudem v oskrbo in za svoje. V katerikoli zadevi si sami ne morete ali ne znate pomagati, se zaupno obrnite na: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Tyrševa cesta št. 17 in priložite znamko za odgovor.

## POGLED NA MISIJSKO POLJE

**Takih obiskov pa malo.** V Parizu se je po 40 letih ločitve sešlo osem bratov in sestrá, ki se vsi žrtvujejo v misijonstvu. Skupni sestanek so imeli v nekem pariškem samostanu. V cerkvi, kjer so odpeli »Magnificat« — »Moja duša poveljuje Gospoda...« so štirje bratje blagoslovili pred oltarjem klečeče svoje sestre. Oče Villaine je bil papeški vojak; imel je 9 otrok, ki so si vsi izvolili redovniški poklic. Peta sestra je pred leti umrla v Indiji. Res misijonska družina!

**Iz Sanghaja na Kitajskem** poročajo, da se je bil vnel hud boj med vladnimi vojaki in med razbojniškimi četami, ki jih vodijo komunisti. Pri Tung Tao (pokrajina Anhveij) so izgubili komunisti 3000 mrtvih in 500 ujetih. Komunisti so se razbežali v notranjost province. Misijonarji so se umaknili bežečim četam, da si rešijo življenje, kajti malo poprej so obglavili komunisti nekega ameriškega protestantskega pastora in njegovo ženo. V omenjenem okolišu je izvrševalo misijonsko poslanstvo 80 italijanskih in španskih jezuitov, 25 redovnih bratov in 6 domačih duhovnikov.

**Lepe uspehe** je doseglo misijonstvo v Belgijskem Kongo (Ruandu in Urundi). V zadnjem letu je bilo 19 milijonov 668 tisoč obhajil. Število katoličanov je narastlo za 151.061; na krst se jih pripravlja 288.602.

**Žetev je obilna...** O Indiji, ki ima vsega skupaj 353 milijonov prebivalcev, tolikrat slišimo, beremo in govorimo. Malo pa se zmenimo za to, da je tam samo še le 3 milijone in 700 tisoč katoličanov. Razdeljeni so na 11 nadškofij, 37 škofij, 3 apostolske vikarijate in 4 prefektore. Vseh duhovnikov je v Indiji 3994, med temi 2594 domačinov in 1400 inozemcev. Med 5000 redovnicami, ki so zaposlene v indijskem misijonstvu, je 3000 domačink. Pred 50 leti je bilo v Indiji 1 milijon 637.000 katoli-



čanov. V tem času se je število katoliških kristjanov povečalo za dva milijona. Lep napredek, a v primeri s celotnim prebivalstvom vendarle malenkost. Ali nas ne boli srce pri takem razmišljanju?! Kaj storiti?...

**Velik napredek katolištva v Južni Ameriki.** Katoliška Cerkev v tem ogromnem delu sveta ima danes že 179 škofij in nadškofij, 18 apostolskih vikarijatov in 14 apostolskih prefektur. Po posameznih državah so škofije takole urejene: Argentiniya ima 3 nadškofije in 18 škofij; Bolivija 1 nadškofijo, 6 škofij, 3 apost. vikarijate in 1 apost. prefekturo; Brazilija 17 nadšk., 72 šk., 2 prefekturi; Chile 1 nadšk., 12 šk., 1 ap. vik.; Ekvador 1 nadšk., 6 šk., 3 ap. vik., 7 ap. pref.; Guayana 3 ap. vik.; Kolumbija 4 nadšk., 12 šk., 4 ap. vik., 7 ap. pref.; Paragvay 1 nadšk., 2 šk.; Peru 1 nadšk., 9 šk., 3 ap. vik., 1 ap. pref.; Urugvay 1 nadškofijo, 2 šk.; Venezuelaa 2 nadšk., 8 šk., 1 ap. vik., 1 ap. pref.

**Učenjaki se spreobračajo...** Med mnogimi spreobrnjenici na Kitajskem so bili sprejeti v katoliško Cerkev v preteklem letu tudi ti-le učeni Kitajci: Karel Chen, profesor na vseučilišču v Pekingu; Čank-Pejlun, profesor angleškega slovstva na istem vseučilišču; Jožef Čang-Yu-Če, brigadni general; Jožef-Čang-Yie, profesor in tajnik kraljevega namestnika v Mukdenu. Vse je poučeval in pripravljaj na sveti krst duhovnik Pavel Yu-Pin, glavni vodja Katoliške akcije.

Spreobrnjenje takih mož obeta veliko pomoč pri pokristjanjevanju velikega Kitaja.

## OPAZOVANJA

**Prava beseda ob pravem času.** Znani drznež francoski filozof Voltaire (Voltér), ki se je norčeval iz vere in svetih reči, končno pa tako nesrečno in v obupu umrl, je bil nekoč zopet na obedu pri kralju Frideriku Vélikem. Pogovor se je zasukal tudi na versko polje, na nebesa. »Ha,« se je zarežal Voltaire, »jaz prodam svoj prostor v nebesih prav rad za en tolar.«

Med gosti je bil mož, ki je bil zavoljo bogokletnega govorjenja Voltaire-jevega že dolgo razkačen. Obrne se k bogokletnežu in pravi prav mirno in s poudarkom: »Gospod, rad bi vas opozoril, da bivate sedaj na Pruskem. Tu je pa taka navada, da nihče ne more ničesar prodati, če poprej ne dokaže lastninske pravice. Mórda ste tako ljubeznivi, pa nam najprej dokažite, če imate res pravico do mesta v nebesih. Če to dokažete, vam izplačam vsaktero vsoto, ki jo za svoj sedež v nebesih zahtevate!«

Okrog mize sedeči so s kraljem Fricom ved buknili v smeh. Le eden se baje ni sme-

jal — to je tisti mož, ki ga je ta opazka bridko zadela!

»Če nas domovina kliče, da se zanjo vzamemo, smo mi katoličani kakor iz enega liva. V pravi, resnični ljubezni do domovine se ne damo od nikogar prekositi.« — Besede nadškofa dr. Gašperja Klein-a. Tako govori in dela vsak dober katoličan.

**Najzvestejši državljani.** »Zastopniki in voditelji katoliškega časopisja vedo, da morajo biti najzvestejši verniki tudi najzvestejši, najboljši in najvestnejši državljani. Katoliški časopisi si prizadevajo, da njihovi bravci dozorevajo za vojščake Kristusove in za zveste podanike in varihe državnega reda. Naj se jim izponaša to poslanstvo v bodoče še v večji meri!« — Besede dr. Vogta, škofa v Aachenu ob novem letu 1935.

**Končno sta dognala...** Boječa in nervozna mestna gospa se je vozila v tujini z brzovlakom. Na kraju, ki je močno visel in je vlak bliskovito drvel, vpraša sprevodnika, če ni nevarno, ko je proga tako napuščena. »Nič bati, saj so vsa kolesa pri vagonih na zavornico« — odgovori sprevodnik. »Kaj pa, če odpovedo?« — »Potem pa odpre vlakovodja protiparo.« — Ali gospa se kar trese od strahu in še nima miru: »Pa če bi stroj ne bil v redu, kaj bi bilo z nami...?« — »Gospa« — pravi nevoljno sprevodnik, »tega vam pa ne morem povedati; vse je na tem, kakšno je bilo doslej vaše življenje.«

## ODGOVORI

**A. D., Ljubljana:** Ali si sme katoličan ogledati svetišče drugovercev, ali sme njih verskim obredom prisostvovati?

Samo na sebi (če ni pohujšanja ali nevarnosti za odpad) je dovoljeno stopiti v cerkev drugovercev, in sicer ob času, ko tam ni verskih obredov. Ni pa dovoljeno poslušati verskih govorov drugovercev ali biti pri njihovi službi božji, razen iz zelo tehtnih razlogov, in sicer samo tako, da je katoličan zgolj telesno navzoč brez znakov kakšne notranje pobožnosti in brez sodelovanja (n. pr. pri orgljanju ali petju). Poslednje je brez-pogojno zabranjeno, ker pomeni dejansko soudeležbo pri drugoverskih obredih.

**Isti:** Ali je upati, da dobimo kdaj s'ovenski žepni misal? Ali se dobi danes še popolnejši molitvenik kot je dr. Pečjaka »Večno življenje«?

Napovedujejo, da izide slov. misal že v bližnji bodočnosti. Če bo žepni, nam ni znano. — Pripomnimo pa, da je pravkar izšel molitvenik »Večno življenje« v 9. spopolnjeni izdaji, ki ustreza v vsakem oziru, pa ima tudi čez 30 mašnih obrazcev.

**Isti:** Prosim pojasnila, ali smem blagoslovljen predmet prepustiti drugemu? Ali sem veliko na izgubi?

Cerkev ima pravico blagoslovljati osebe in reči. Ta blagoslovljanja kakor tudi blagoslovljene reči imenujemo »zakramentale«. Zakramentali nam ne dele posvečujoče milosti kakor zakramenti, pač pa nam naklanjajo dejanske milosti, odpuščenje malih grehov in druge dobrote za dušno in telesno

korist — po priprošnji sv. Cerkev in po pobožnosti teh, ki jih rabijo. (N. pr. blagoslovljena voda, pepelenje i. dr.) Sv. Cerkev blagoslovlja reči, da odganja od njih vpliv hudobnega duha, in da onim, ki blagoslovljene reči imajo in rabijo, pomaga v raznih zadevah in izproša varstvo božje.

Odpustki se ne izgube, če smo z odpustki obdarjeni stvar že rabili, potem pa jo komu drugemu posodimo, podarimo ali kot dediščino prepustimo. Torej more odpustke dobiti tudi ta, komur posodimo ali podarimo n. pr. blagoslovljen molek. — Pač pa se odpustki izgube, če se blagoslovljeni in z odpustki obdarjeni moleki prodajajo (ali za kako drugo materialno povračilo oddajajo), četudi samo za lastne stroške.

Isti: Kaj, če je dotični, ki da blagosloviti rožni venec, v smrtnem grehu?

Blagoslov je podeljen stvari, ki jo potem pobožno rabimo. Odpustkov je pa človek deležen le tedaj, če je v stanu posvečujoče milosti, in če opravi pogoje z namenom, da hoče odpustke tudi dobiti.

Isti: Ali se dobi »Razodetje sv. Janeza« v ročni, žepni obliki?

L. 1929 je izšlo slovensko Sveto pismo nove zaveze (II. del: Apostolski listi in Razodetje). Oblika je mali osmerki je prav primerna. Naroči se v »Jugoslovanski knjigarni« ali v trgovini »Ničman«, Ljubljana.

## DOBRE KNJIGE

»Svete snovi.« Ta knjižica iz zbirke za duhovno prosveto (Rakovnik, 1934, cena 1 Din), nas priprosto, a živo poučuje o bogoslužju. Mi sami ne moremo k Bogu, On se sklanja k nam in nas obdarja z vidnim, otipljivim. Po naših vaseh, trgih in mestih nam cerkve kažejo smer k Bogu; zvonovi v njih nam kličejo in spremljajo v življenju. — Knjižica nam dalje opisuje pomen in razvoj božjih hramov, pomen večne luči, sveče... Petje v cerkvi nas prevzema in notranje dviga bližje k Bogu. Na oltarju se vsak dan obnavlja nekrvava daritev na križu; križ na oltarju je znak ponižanja in povišanja človekovega. Tabernakelj je šoto: nove zaveze, obhajilna miza nas pa veže z nebese v tabernaklju. Iz spisov izvemo, kakšen pomen imajo bogoslužne obleke, podobne, svete posode in drugi predmeti. Na koncu je očrtan smisel posvetilnih besed, pomen in namen vsega bogoslužja.

Knjižico, ki nas lepo in na lahko umljiv način seznanja s predmeti bogoslužja, priporočamo kot sredstvo za poglobitev duhovne prosvete, a to je del Katoliške akcije. Dr. D. Fr.

V isti zbirki so izšle male knjižice: Sveto leto, Kje žive mrtvi, Mala hiša božje previdnosti, Naša domačija (življenje v krščanski družini). — Vsak zvezek 1 Din.

Nevesta iz Amerike. Igra v 3 slikah za predpust. Uprizori se pa lahko tudi v postu. Spisal Janko Mlakar. Izdal in založil konzorcij »Mentor« v Ljubljani. Cena 5 Din. — Zabavi in pouku je namenjeno to novo delce prof. Mlakarja.

Vestnik »Dejanja sv. Detinstva Jezusovega«, letnik 55, poročilo za l. 1934, sestavljen šk. voditelj A. Čadež, je namenjen vzgoji mladine in goji misijonske misli. Poverjeniki dobe gratis primerno število izvodov v prodajalni »Ničman«, Ljubljana. Prijatelji misijonstva dobe istotam po en izvod, če darujejo za Detinstvo najmanj 2 Din v nabiralnik, ki ga drži zamorček v prodajalni »Ničman«.

Katoliška založba Herder v Freiburgu je v zadnjem času izdala sledeče knjižne novosti:

Dr. L. Eisenhofer, Handbuch der katholischen Liturgik. Izšla v dveh debelih zvezkih po

603 in 588 strani. Cena za vsak broširani zvezek po 14 M, v platno vez. po 16 M. — To je gotovo najbolj obširno delo o liturgiki. Prva knjiga obravnava splošno, druga posebno liturgiko. Delo je strogo znanstveno, pa tako pisano, da se tudi v druge namene prav uspešno lahko rabi. Zlasti je v njem zbrano dragoceno, neizčrpno gradivo za vsakovrstne liturgične govore.

Dr. Michael Müller, Frohe Gottesliebe. Das religiös-sittliche Ideal des heiligen Franz von Sales. 304 strani. Kart. 4.20, v platno v. 4.80 M. — Sveti Frančišek Saleški je najbolj znan po svoji Filoteji. Zlati nauki, ki so pisani za vse, predvsem pa za ljudi, ki žive med svetom. Ta nova knjiga, ki smo jo zgoraj imenovali, pouči kristjana, da je Bog ustvaril svet človeku v veselje. Kdor je pobožen, ni treba, da bi bil pust in čemerjen. Pričujoča knjiga skuša čitatelju dopovedati iz nauk sv. Frančiška Saleškega, da ni nobenega nasprotstva med vero in veseljem, ampak, da ima pravični še posebno pravico do veselja.

Alban Stolz, Die heilige Elisabeth. 31—32 izd. Str. 414, cena 2.80, v platno vez. 4 M. — V dobi, ko je toliko vsakovrstne bede in ko se povsod piše in govori o krščanski ljubezni do bližnjega, bo gotovo tak zgled kakor je sv. Elizabeta, užgal nov oženj nesebične požrtvovalnosti. Znani pisatelj Alban Stolz imenuje sv. Elizabeto svojo najljubšo knjigo. Tudi oni, ki poznajo druge spise znanega popularnega pisatelja, pravijo: da je to njegova najboljša in najlepša knjiga. Kdor more, naj si jo omisli.

Linus Bopp, In liturgischer Geborgenheit. Obsega 116 str. in stane kart. 1.80 M. — Pisatelj razlaga blagoslov in milosti, ki tekó iz zakramentov in zakramentalov. Razdeljena je v dva glavna dela: Cas in prostor. Vse: dan, teden, mesec, leto, naša stanovanja itd. naj bi bilo Bogu posvečeno. Da si to živo v spomin pokličemo, nam dobro služi ta knjižica.

## DUHOVNE VAJE

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem: Tridnevne oddeljene duhovne vaje v Domu bodo:

V petek 1. februarja za fante.

V torek 12. februarja za dekleta.

V sredo 6. marca za dekleta.

(Začetek je vsakokrat ob 6 zvečer imenovanega dne; vodili jih bodo gg. misijonarji sv. Vincencija Pavelskega. Vzdrževalnina za vse dni je 75 Din. Priglasiti se je treba pravočasno in prijavi priložiti znamko za odgovor. Zaključek vsakega tečaja je zjutraj ob 6 po končanih treh polnih dneh duhovnih vaj. Posamezne župnije si lahko izven teh tečajev naroče lastne duhovne vaje. Priglašenk naj bo vsaj 20.)

Dom Brezmadežne v Mali Loki pi Ihanu. Za dekleta bodo duhovne vaje od 16. do 20. februarja. Lepo povabljene. Pišite na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Če naj Evharistični kongres doseže notranje uspehe, se je treba pripraviti s poglobitvijo verskega življenja in s prenovitvijo src. Le taka srca bodo mogla iskreno manifestirati za Kristusa Kralja.

# Annos Petri... annos Christi...<sup>1</sup>

Pravijo, da je prišlo v navado, da vsakemu novoizvoljenemu papežu ob kronanju prerokujejo: »Annos Petri non videbis — ne boš dočakal Petrovih let«. To se pravi: ne boš vladal in krmaril svete Cerkve tako dolgo, kakor jo je sv. Peter<sup>2</sup>.

Ali ni tudi mnogim našim listom in časopisom namenjena ista usoda? Nastopijo, prihajajo med ljudstvo, pa jim že prerokujejo: »Saj ne bo šlo!« Nema lokrat se to uresniči.

Pred menoj leži zadnja številka »Venca cerkvenih bratovščin«. Na drugi strani ovitka berem: »Naznanjamo, da »Venec« ne bo več izhajal. Namesto »Venca« bo začel izhajati »Bogoljub«.

Tako je torej s teboj, moj dragi »Bogoljub«. Petrova leta imaš že za seboj, v Kristusova leta stopaš. Imaš že za sabo celih 32 let<sup>3</sup>. Morebiti so Ti tudi ob rojstvu napovedovali zgodnjo smrt, pa si kljub mnogim težavam, kljub vojnim grozotam, kljub raznim krizam, kljub temu, da so naše narodno telo razsekali in Ti zaprli pot do svojih ro-

<sup>1</sup> Leta Petrova... leta Kristusova.

<sup>2</sup> Sv. Peter je potem, ko se je umaknil iz Palestine, stoloval v Rimu od l. 42—67 po Kr.

<sup>3</sup> Pravilno 38 let, kajli »Bogoljub« je začel z imenom »Venec cerkvenih bratovščin« izhajati že l. 1896. To ugotavljamo zato, ker tako radi poudarjamo starost naših listov. (Uredn.)

jakov — kljub temu, pravim, si jo primahal do 33. leta! In še misliš živeti... Še dolgo... dolgo...

Menjaval si svoje reditelje, menjaval si svojo obleko in obliko, sam pa si ostal vedno mlad, vedno čil, vedno zvest svojemu lepemu imenu in namenu. Dosti lepega si nam povedal v vseh svojih letih. Vesel sem bil vsake Tvoje številke, od leta do leta sem je vedno bolj vesel. Vedno rajši Te imam. Dobri Bog naj bogato poplača Tvoje krušne očete od prvega, g. svetnika Janeza Kalana, preko g. kanonika dr. Alojzija Merharja, pa do sedanjih, dr. Cirila Potočnika in svetnika Antona Čadeža. In vsem številnim tvojim sotrudnikom: od fantov in deklet tam na kmetih in v vrstah delavskih stanov pa gori do vrst vseučiliških profesorjev in naših škofov, vsem naj Bog rosi polno mero svojega blagoslova.

Želim Ti še mnogo jubilejev. Želim Ti, da bi bil naša tolažba in naše veselje v težkih dneh, ki jih preživljamo, da bi nam še kazal pot k Bogu in užigal v naših sreih ljubezen do Boga in do deviške božje Matere Marije, da bi nam stal ob strani, ko nas bodo zaradi naših verskih svetinj zaničevali, napadali — morda celo preganjali... Na tem svetu je vse mogoče... Božjega blagoslova Ti želi — veren Tvoj čitatelj!

## Odpustki za mesec februar

**1. Petek, prvi v mesecu. Bl. Viridijana.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) vsem, ki prejmejo spravno sveto obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetelega Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.; d) istim kakor 15. dan.

**2. Sobota, prva v mesecu. Svečnica.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa pod pogoji kakor včeraj; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; d) udom škapske br. karmelske Matere b.; e) onim, ki nosijo višnjevi škapsulir; f) onim, ki nosijo beli škapsulir, če molijo za osvoboditev sužnjem; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. preč. Srca Mar.; k) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; l) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 24. dan; m) istim kakor 15. dan; n) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — V. o.

**3. Nedelja, prva v mesecu.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno mo-

lijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o. a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapsulir.

**4. Ponedeljek. Sv. Jožef Leoniški.** P. o. istim kakor 15. dan.

**5. Torek. Sv. Peter Krstnik.** P. o. istim kakor 15. dan.

**6. Sreda, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu svetega očeta.

**7. Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan.

**8. Petek. Sv. Janez Matski.** P. o. udom br. z belim škapsulirjem, če v bratovski ali župni cerkvi molijo za osvoboditev sužnjem.

**15. Petek. Bl. Andrej.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

**19. Torek. Sv. Konrad.** P. o. istim kakor 15. dan.

**22. Petek. Sv. Marjeta Kortonska.** P. o. istim kakor 15. dan.

**24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Matija.** P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere.



# ASPIRIN ASPIRIN A A A A A A ASPIRIN

Jamstvo za prist-  
nost Aspirin tab-  
lete proti BAYER-  
jev križ!

**ASPIRIN**  
proti vsem boleči-  
nam in boleznim,  
ki izhajajo iz pre-  
hlada.



Oglas je reg. pod S. Br. 23762 od 19. XI. 1934

## KARITAS

zavaruje

### posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

**Vzajemna zavarovalnica**  
v Ljubljani

**Zastopniki** v vseh farah

*V vsako hišo „Bogoljuba“!*

## LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

**Miklošičeva cesta št. 6**  
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po  
najugodnejši obrestni meri.

### Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

## Prošnje.

I. P. se priporoča v molitev za pomoč v duš-  
nih in telesnih potrebah in za spreobrnjenje moža.

## Zahvale.

M. Str. (Mala Loka) se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje v težki bolezni. — Slavko T. se zahvaljuje sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji Det. J. za uslišanje prošnje in pomoč pri izpitu. — F. L. se zahvaljuje najsv. Srcu J. in M. in pok. šk. Slomšek za pomoč pri ozdravljenju živine. — Neimenovan se srčno zahvaljuje sv. Antonu Pad. za ozdravljenje noge; Materi Božji pa za uslišano prošnjo. — I. P. se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. za pomoč v zelo potrebni zadevi. — M. T. iz G. se prisrčno zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. in sv. Tomažu za hitro pomoč v nujni zadevi. — Predobri moji nebeški Materi izrekam s tem najprisrčnejšo zahvalo za pomoč v težki zadevi, da s tem vsaj nekoliko poplačam svoj veliki dolg. Prosim za dobrotljivo pomoč in varstvo zase in za vse svoje še v bodoče. A. H., Ljubljana.



Darovi: za kruh sv. Antona Fr. L. 10 Din. —  
I. P. v zahvalo 5 Din.

### *Inserirajte v „Bogoljuba“!*

## Podaljšaj si življenje!



Življenje moremo podaljšati,  
bolezni preprečiti, bolezni  
ozdraviti, slabosti ojačiti, ne-  
stalne moremo uvrstiti, in  
nesrečne napraviti srečne!

## Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrnost, izguba dobrih  
prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje  
strah pred boleznijo, slab način življenja in  
mnogo drugih razlogov.

## Zadovoljstvo

je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo  
dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj  
značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot  
je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo,  
ki jo zahteva, dobiti takoj in

## povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno,  
kako morete v kratkem času in brez ovire  
med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti  
slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost,  
oslabilne spomina, nerazpoloženje za delo  
in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahte-  
vajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo  
prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

**ERNST PASTERNAK, Berlin SO,**  
Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.



*zvečer*

**Kakor blesk večnega  
snega na planinah –**

Vsa nesnaga izgine iz  
perila, če ravnote z njim  
po Schichtovi metodi.  
Čez noč, ko se perilo z  
Žensko hvalo namaka, se  
nesnaga odmoči – drugi  
dan pa čisto izgine, ko  
ga operete s Schichto-  
vim terpentinovim milom.

*zjutraj*

To je vse delo, če perete po

**SCHICHT<sup>ovi</sup>**

**METODI**  
DOMAČA IZDELKA

ST. J. 5-34

